

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobců:

a) E. S.

b) J. S.

c) S. B.

všech zastoupených Mgr. Stanislavem Smrčkou, advokátem
se sídlem Jakubské náměstí 580/4, Brno

d) Ing. J. F.

zastoupen Mgr. Marií Mikulíkovou, advokátkou
se sídlem Jakubské náměstí 580/4, Brno

proti

žalovanému:

Krajský úřad Středočeského kraje

se sídlem Zborovská 11, Praha 5

za účasti:

1. Vysoká škola polytechnická Jihlava

se sídlem Tolstého 1556/16, Jihlava

zastoupena Mgr. Martinem Láníkem, advokátem

Italská 1274/8, Praha 2

2. Statutární město Jihlava

se sídlem Masarykovo náměstí č. p. 97/1, Jihlava

3. EG.D, a. s.

se sídlem Lidická č. p. 1873/36, Černá Pole, Brno 2

4. CETIN, a.s.

se sídlem Českomoravská 2510/19, Praha 9

v řízení o spojených žalobách proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. ledna 2024, č. j. 004474/2024/KUSK, sp. zn. SZ 101880/2023/ KUSK ÚŠŘ/Hr,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 22. ledna 2024, č. j. 004474/2024/KUSK, sp. zn. SZ 101880/2023/ KUSK ÚŠŘ/Hr, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobcům a) až c) na náhradě nákladů řízení částku 85 340,52 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám jejich zástupce.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci d) na náhradě nákladů řízení částku 38 519 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám jeho zástupkyně.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Původní předmět řízení

1. Žalobci se dvěma samostatnými žalobami podanými u Krajského soudu v Hradci Králové dne 22. 3. 2024 a dne 25. 3. 2024 domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2024, č. j. 004474/2024/KUSK, sp. zn. SZ 101880/2023/ KUSK ÚŠŘ/Hr, kterým bylo částečně změněno (doplněny podmínky závazných stanovisek) a ve zbytku potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Havlíčkův Brod (dále také jen „Stavební úřad“) ze dne 15. 5. 2023, č. j. MHB_ST/320/2023/soch.
2. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo k žádosti Vysoké školy polytechnické Jihlava (Osoba zúčastněná na řízení č. 1.; dále také jen „Stavebník“) podle § 94p zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), vydáno společné povolení, kterým byl schválen stavební záměr: Studentské koleje Vysoké školy polytechnické, Jihlava na pozemcích p. č. XA, XB, XC, XD, XE, XF, XG, XH a XCH v katastrálním území Jihlava (dále také jen „Stavba“, „Záměr“ či „Stavební záměr“).
3. Žaloba žalobců a) až c) byla vedena u zdejšího soudu pod sp. zn. 30 A 17/2024. Žaloba žalobce d) byla vedena pod sp. zn. 30 A 18/2024. Usnesením krajského soudu ze dne 26. 5. 2025, č. j. 30 A 17/2024-462, byly obě věci spojeny ke společnému řízení s tím, že nadále budou vedeny pod sp. zn. 30 A 17/2024.

II. Současný předmět řízení

4. V předchozím řízení o žalobě žalobců a) až c) rozhodl krajský soud rozsudkem ze dne 23. 8. 2024, č. j. 30 A 17/2024-334 (dále jen „Předchozí rozsudek KS I.“), a to tak, že žalobu zamítl. O žalobě žalobce d) rozhodl krajský soud v předchozím řízení rozsudkem ze dne 23. 7. 2024, č. j. 30 A 18/2024 (dále jen „Předchozí rozsudek KS II.“), a to tak, že žalobu zamítl.

5. Ke kasační stížnosti žalobců a) až c) byl Předchozí rozsudek KS I. zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2024, č. j. 9 As 184/2024-163 (dále jen „Zrušující rozsudek I.“), a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Ke kasační stížnosti žalobce d) byl Předchozí rozsudek KS II. zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2025, č. j. 10 As 184/2024-82 (dále jen „Zrušující rozsudek II.“), a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.
6. Ve Zrušujícím rozsudku I. kasační soud shledal některé ze žalobních námitek nedůvodnými. Jednalo se o tyto žalobní námitky:
 - Statické ohrožení dotčených nemovitostí žalobců a) až c) – viz body [11] až [39] Zrušujícího rozsudku I.
 - Vydání závazných stanovisek a jiných podkladových aktů vyloučenými úředními osobami – viz body [40] až [61] Zrušujícího rozsudku I.
 - Rozpor Stavebního záměru s územní studií – viz body [101] až [107] Zrušujícího rozsudku I.
 - Způsob likvidace srážkových vod – viz body [108] až [120] Zrušujícího rozsudku I.
 - Imise pohledem a zastínění sousedních pozemků – viz body [121] až [136] Zrušujícího rozsudku I.
 - Zmatečnost revizních závazných stanovisek orgánu památkové péče – viz body [137] až [146] Zrušujícího rozsudku I.
 - Rozpor Stavebního záměru s cíli a úkoly územního plánování – viz body [147] až [151] Zrušujícího rozsudku I.
7. Ve Zrušujícím rozsudku II. kasační soud shledal některé ze žalobních námitek nedůvodnými. Jednalo se o tyto žalobní námitky:
 - Vznik nebezpečného dopravního uzlu – viz body [11] až [20] Zrušujícího rozsudku II.
 - Statické ohrožení dotčené nemovitosti žalobce d) – viz body [37] až [55] Zrušujícího rozsudku II.
 - Vydání závazných stanovisek a jiných podkladových aktů vyloučenými úředními osobami – viz body [56] až [71] Zrušujícího rozsudku II.
 - Imise zastíněním sousedních pozemků – viz body [72] až [82] Zrušujícího rozsudku II.
 - Značné zvýšení hluku a rušení nočního klidu – viz body [83] až [88] Zrušujícího rozsudku II.
 - Znemožnění uzavření dohody o námitkách – viz body [89] až [96] Zrušujícího rozsudku II.
 - Nevypořádání námitek v odvolacím řízení – viz body [97] až [103] Zrušujícího rozsudku II.
8. Těmito žalobními námitkami se tedy již krajský soud v dalším řízení po vrácení věci nebude podrobněji zabývat. Na svých závěrech o jejich nedůvodnosti neměl co měnit, vázán při tom právními závěry Nejvyššího správního soudu, který se s nimi v jejich podstatě ztotožnil. Zopakuje pouze podstatu svých závěrů stran nedůvodnosti těchto námitek obsažených v Předchozím rozsudku KS I. a Předchozím rozsudku KS II.

9. **Statické ohrožení dotčených nemovitostí žalobců a) až c)** – krajský soud dospěl k závěru, že stavební úřady obou stupňů řádně zdůvodnily, proč nepovažují míru statického ohrožení objektů žalobců nad úroveň stanovenou právními předpisy ani nad míru přiměřenou poměrům v jednoznačně městském prostředí. Podmínky stanovené stavebními úřady obou stupňů pro realizaci Stavby reflektují doporučení odborníků a jsou natolik konkrétní, že zajišťují odborné a značně opatrné provedení zemních prací. Soud v tomto směru odkazuje na body [114] až [131] Předchozího rozsudku KS I. a na body [11] až [39] Zrušujícího rozsudku I.
10. **Vydání závazných stanovisek a jiných podkladových aktů vyloučenými úředními osobami** – této námitce se krajský soud věnoval v bodech [132] až [151] Přechozího rozsudku KS I. Nejvyšší správní soud sice jeho názory částečně korigoval, ale uzavřel, že na základě odvolání žalobců a) až c) si odvolací orgán vyžádal od všech nadřízených dotčených orgánů – u nichž již nehrozila nadkritická míra rizika systémové podjatosti, neboť se jednalo o správní orgány mimo obvod Kraje Vysočina - revizi všech závazných stanovisek vydaných v rámci řízení o žádosti o společné povolení. Tím nadřízené dotčené orgány docílily zhojení vady spočívající ve vydání těchto závazných stanovisek podjatými úředními osobami. Krajský soud tak odkazuje především na body [40] až [61] Zrušujícího rozsudku I.
11. **Rozpor Stavebního záměru s územní studií** – stran této problematiky krajský soud uzavřel, že Stavební záměr není v rozporu s Územní studií ÚS37 Jihlava – kampus VŠPJ, odchyluje se od ní pouze v jednom významnějším aspektu, a to v řešení a podobě střechy objektu kampusu v souvislosti s retencí dešťových vod, tuto odchylku však jak orgány územního plánování, tak stavební úřady, dostatečným způsobem odůvodnily (body [176] až [191] Předchozího rozsudku KS I.). Nejvyšší správní soud se s tímto posouzením plně ztotožnil (viz body [101] až [107] Zrušujícího rozsudku I.).
12. **Způsob likvidace srážkových vod** – krajský soud shledal tuto námitku nedůvodnou, protože se ztotožnil se závěry obsaženými v napadeném rozhodnutí (body [182] až [190] Předchozího rozsudku KS I.). Nejvyšší správní soud sice některé dílčí názory vyslovené krajským soudem v souvislosti s touto problematikou korigoval, ale se závěrem krajského soudu, že napadené rozhodnutí netrpí vadou nepřezkoumatelnosti a není z důvodu volby způsobu likvidace srážkových vod v rozporu s právními předpisy, plně souhlasil (viz body [108] až [120] Zrušujícího rozsudku I.).
13. **Imise pohledem a zastínění sousedních pozemků** – ohledně této žalobní námitky krajský soud uzavřel, že žalobci a) až c) nebudou Záměrem rušení v míře nepřiměřené místním poměrům, a nedojde tak ani k významnému narušení kvality prostředí v dané oblasti, což odůvodnil v bodech [191] až [211] Předchozího rozsudku KS I. Nejvyšší správní soud se s těmito závěry v zásadě ztotožnil, jak plyne z bodů [121] až [136] Zrušujícího rozsudku I., na které krajský soud v podrobnostech odkazuje.
14. **Zmatečnost revizních závazných stanovisek orgánu památkové péče** – krajský soud se k dané problematice vyjádřil v bodech [212] až [218] Předchozího rozsudku KS I. Nejvyšší správní soud při částečné korekci některých dílčích názorů vyslovil souhlas s tím, že žalovaný správně vycházel z druhého závazného stanoviska, v němž nadřízený dotčený orgán představil přezkoumatelným způsobem věcné úvahy týkající se souladu Stavebního záměru s právní úpravou státní památkové péče (viz body [137] až [146] Zrušujícího rozsudku I.).

15. **Rozpor Stavebního záměru s cíli a úkoly územního plánování** – Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěry krajského soudu obsaženými v bodech [219] až [228] Předchozího rozsudku KS I., že nadřízený dotčený orgán územního plánování, potažmo žalovaný, tuto námitku implicitně vypořádali tím, že dostatečně odůvodnili soulad Záměru s územním plánem (viz body [147] až [151] Zrušujícího rozsudku I.).
16. **Vznik nebezpečného dopravního uzlu** – tuto obecně vznesenou námitku dle názoru krajského soudu stavební úřady dostatečně věcně vypořádaly, což odůvodnil v bodech [53] až [57] Předchozího rozsudku KS II. Dle bodů [11] až [20] Zrušujícího rozsudku II. tím nikterak nepochybil.
17. **Statické ohrožení dotčené nemovitosti žalobce d)** - krajský soud dospěl k závěru, že stavební úřady obou stupňů řádně zdůvodnily, proč nepovažují míru statického ohrožení objektů žalobce d) nad úroveň stanovenou právními předpisy ani nad míru přiměřenou poměrům v jednoznačně městském prostředí. Podmínky stanovené stavebními úřady obou stupňů pro realizaci Stavby reflektují doporučení odborníků a jsou natolik konkrétní, že zajišťují odborné a značně opatrné provedení zemních prací. Soud v tomto směru odkazuje na body [64] až [72] Předchozího rozsudku KS II. a na body [37] až [55] Zrušujícího rozsudku II.
18. **Vydání závazných stanovisek a jiných podkladových aktů vyloučenými úředními osobami** – této námitce se krajský soud věnoval v bodech [73] až [86] Předchozího rozsudku KS II. Nejvyšší správní soud sice jeho názory částečně korigoval, ale uzavřel, že na základě odvolání žalobce si odvolací orgán vyžádal od všech nadřízených dotčených orgánů – u nichž již nehrozila nadkritická míra rizika systémové podjatosti, neboť se jednalo o správní orgány mimo obvod Kraje Vysočina - revizi všech závazných stanovisek vydaných v rámci řízení o žádosti o společné povolení. Tím nadřízené dotčené orgány docílily zhojení vady spočívající ve vydání těchto závazných stanovisek podjatými úředními osobami. Krajský soud tak odkazuje především na body [56] až [71] Zrušujícího rozsudku II.
19. **Imise zastíněním sousedních pozemků** – ohledně této žalobní námitky krajský soud konstatoval, že se žalovaný velmi podrobně vypořádal s danou problematikou s ohledem na veřejnoprávní regulaci a ve vztahu k té soukromé de facto odkázal na obsah územního plánu. Krajský soud také odůvodnil, proč explicitní vypořádání soukromoprávní roviny této námitky prostřednictvím § 1013 o. z. v daném případě nepřichází v úvahu (body [39] až [49] Předchozího rozsudku KS II.). S těmito závěry se Nejvyšší správní soud v zásadě ztotožnil (viz [72] až [82] Zrušujícího rozsudku II.).
20. **Značné zvýšení hluku a rušení nočního klidu** – krajský soud se s nedůvodností této námitky vypořádal v bodech [50] až [52] Předchozího rozsudku KS II. Nejvyšší správní soud se s touto argumentací ztotožnil v bodech [83] až [88] Zrušujícího rozsudku II.
21. **Znemožnění uzavření dohody o námitkách** – krajský soud v Předchozím rozsudku KS II. dospěl k závěru, že se žalovaný v tomto směru nedopustil porušení žádné zákonné povinnosti a podané námitky účastníků vypořádal (body [58] až [63]). Nejvyšší správní soud tento závěr označil za logický a souladný se zákonem (viz body [89] až [96] Zrušujícího rozsudku II.).
22. **Nevypořádání námitek v odvolacím řízení** – ve shodě se závěry krajského soudu (body [35] až [38] Předchozího rozsudku KS II.) také Nejvyšší správní soud tuto žalobní námitku shledal nedůvodnou (viz body [97] až [103] Zrušujícího rozsudku II.).

23. Krajský soud se tak již nadále bude v zásadě zabývat pouze těmi žalobními body, které kasační soud ve Zrušujícím rozsudku I. a Zrušujícím rozsudku II. shledal důvodnými.

24. Jedná se celkem o tři žalobní body:

- Porušení procesních práv žalobce d) v odvolacím řízení – viz body [21] až [36] a body [104] až [110] Zrušujícího rozsudku II.
- Překročení působnosti žalovaným – viz body [62] až [81] a body [152] až [153] Zrušujícího rozsudku I.
- Rozpor Stavebního záměru s územním plánem – viz body [82] až [100] a body 152] až [153] Zrušujícího rozsudku I.

III. Posouzení žalobních bodů

A. Porušení procesních práv žalobce d) v odvolacím řízení

25. Ohledně této problematiky konstatoval Nejvyšší správní soud ve Zrušujícím rozsudku II. důvodnost této žalobní námitky – viz jeho body [21] až [36]. Žalovaný měl žalobci d) doručovat jednotlivé písemnosti, zejména výzvu k seznámení se s podklady rozhodnutí, individuálně, protože podal odvolání. Žalobce d) tak neměl možnost se seznámit s podklady rozhodnutí žalovaného. Nejvyšší správní soud v souvislosti s touto vadou řízení jasně konstatoval, že za standardních okolností by společně s rozsudkem krajského soudu zrušil rovněž žalované rozhodnutí (bod [106] Zrušujícího rozsudku II.). Vysvětlil ovšem, proč to vzhledem k procesní situaci nepovažoval za vhodné (bod [107] Zrušujícího rozsudku II.). Zřetelně však zavázal krajský soud v dalším řízení povinností rozhodnutí žalovaného (minimálně) z výše uvedeného důvodu zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení k nápravě této procesní vady (bod [108] Zrušujícího rozsudku II.).

26. Krajský soud připomíná, že dle § 110 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen “s. ř. s”), je vázán právními názory vyslovenými ve zrušujících rozhodnutích Nejvyššího správního soudu. Nezabýval se tak (a ani nemohl) názory Stavebníka (prezentovanými např. v jeho podání z 3. 4. 2025, 27. 5. 2025 nebo 24. 6. 2025 či při jednání soudu) a žalovaného (prezentovanými např. v jeho podání z 12. 5. 2025 či při jednání soudu), v nichž se závěry Nejvyššího správního soudu obsaženými ve Zrušujícím rozsudku II. ohledně procesního pochybení žalovaného polemizovali a považovali je za chybné. Podstata těchto nesouhlasných názorů spočívala v tom, že v důsledku vytknuté procesní vady žalovaného nedošlo k dotčení hmotných práv žalobce d).

27. K tomu krajský soud ještě považuje za vhodné poznamenat, že si je samozřejmě vědom toho, že vázanost krajského soudu právními závěry vyslovenými Nejvyšším správním soudem ve zrušujícím rozsudku v dalším řízení po vrácení věci není absolutní. Výjimku tvoří případy, kdy po vrácení věci k dalšímu řízení došlo ke změně skutkového stavu věci, ke změně či derogaci na věc aplikovatelného právního předpisu s retroaktivním dopadem či ke změně judikatury. Žádná z takových situací však v projednávané věci po jejím vrácení krajskému soudu k dalšímu řízení nenastala, ačkoliv se v tomto směru zejména Stavebník snažil přesvědčit soud o opaku.

28. V tomto směru předně neuspěla argumentace Stavebníka, se kterou přišel v podání ze dne 24. 6. 2025 a kterou zopakoval při jednání 26. 6. 2025, dle které by krajský soud měl

realizovat soudní přezkum optikou zákona č. 283/2021 Sb., stavební zákon (dále také jen „nový stavební zákon“), s přihlédnutím k jeho § 331 a § 335. Dále Stavebník poukazoval na ustanovení jeho § 188 odst. 4, na základě něhož by dle názoru Stavebníka postačovalo doručovat žalobci d) ve stavebním řízení veřejnou vyhláškou. A tedy že toto ustanovení představuje zvláštní právní úpravu vylučující použití obecné právní úpravy (§ 27 odst. 1 ve spojení s § 144 odst. 6 správního řádu) aplikované ve Zrušujícím rozsudku II. Dle názoru Stavebníka by totiž v případě zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení měl žalovaný v tomto řízení postupovat dle nového stavebního zákona. V tom spatřoval Stavebník důvod pro nerespektování závěrů Nejvyššího správního soudu ohledně procesního pochybení žalovaného.

29. Podle jakého procesního předpisu bude žalovaný v dalším řízení po vrácení věci postupovat ale není a nemůže být předmětem tohoto přezkumného řízení, kterým je přezkum zákonnosti žalobami napadeného rozhodnutí. Krajský soud připomíná, že při přezkoumání tohoto rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Zodpovědět uvedenou otázku bude samozřejmě jedna z prvních věcí, kterou si bude muset žalovaný po vrácení věci vyjasnit, to je v první řadě na jeho posouzení. Krajskému soudu nepřisluší v tuto chvíli se k této otázce jakkoliv vyjadřovat.
30. Dle právní úpravy účinné ke dni vydání napadeného rozhodnutí žalovaný při doručování písemností žalobci d) jednoznačně pochybil a Nejvyšší správní soud zřetelně ozřejmil, z jakých důvodů je proto nutné napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k nápravě. Tento závěr je krajský soud povinen respektovat.
31. Krajský soud nepřisvědčil ani názoru Stavebníka, který vznesl při jednání soudu dne 26. 6. 2025, že krajský soud nemusí respektovat závazný právní pokyn obsažený ve Zrušujícím rozsudku II., protože v mezidobí došlo ke změně skutkové situace v důsledku toho, že základy Stavby (piloty, základová deska) již byly z valné části vybudovány. Dle krajského soudu tato skutečnost nemá na existenci Nejvyšším správním soudem vytknuté procesní vady žalovaného žádnou relevanci. Důkaz fotodokumentací osvědčující současnou podobu Stavebního záměru tak nebylo třeba provádět.
32. Soud se neztotožnil ani s názorem Stavebníka, že pokračování ve sporu ze strany žalobců lze považovat za šikanózní výkon práva, kterému by soud neměl poskytnout ochranu, protože k žádnému dotčení nějakých jejich hmotných práv (navíc při zohlednění koncentrace stavebního řízení) již dojít nemůže, jelikož všechny jejich námitky vznesené v tomto směru shledal Nejvyšší správní soud ať už ve Zrušujícím rozsudku I. nebo ve Zrušujícím rozsudku II. nedůvodnými. Skutečnost, že žalobci podali proti žalovanému rozhodnutí žaloby a že na nich setrvávají i za situace, kdy většině jejich námitek Nejvyšší správní soud (ve shodě se soudem krajským) nedal za pravdu, nelze považovat bez dalšího za obstrukční či šikanózní výkon jejich práv, ostatně v tomto směru nepřišel s jakoukoliv výtkou ani Nejvyšší správní soud v žádném ze svých zrušujících rozsudků.
33. Ve shodě se shora citovaným závěrem Nejvyššího správního soudu tedy krajský soud shledal uvedenou žalobní námitku žalobce d) důvodnou a již z toho důvodu musel napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení dle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení, v němž bude mít prostor jemu Nejvyšším správním soudem vytknuté procesní pochybení napravit.

B. Překročení působnosti žalovaným

34. Žalovaný věc delegoval dle § 131 odst. 4 správního řádu na stavební úřad Městského úřadu Havlíčkův Brod, a to usnesením ze dne 20. 12. 2022, č. j. 151887/2022/KUSK. Dle žalobců a) až c) tímto žalovaný překročil svou působnost, neboť věc delegoval mimo svůj obvod do obvodu jiného krajského úřadu. Žalobce b) proto napadl usnesení žalovaného o delegaci neúspěšně odvoláním u Ministerstva pro místní rozvoj. Ministerstvo ve svém rozhodnutí ze dne 10. 3. 2023, č. j. MMR-16764/2023-83, k námitce žalobce b) vyložilo, že žalovaný postupoval správně, neboť obvod delegovaného úřadu sousedí s obvodem jihlavského magistrátu, který je účastníkům dobře dostupný.
35. Tento postup žalovaného potvrzený ministerstvem žalobci a) až c) považují za nezákonný. Žalovaný měl věc dle § 131 odst. 4 správního řádu delegovat na podřízený správní orgán ve svém obvodu. Žalovaný však toto pravidlo „přehlédl“ a postupoval dle dovětku za středníkem uvedené normy a věc delegoval na správní orgán mimo svůj obvod, který mu není podřízen.
36. Žalovaný a ministerstvo se měli dle žalobců a) až c) prvořadě zabývat tím, zda byl žalovaný vůbec nadán pravomocí věc delegovat mimo obvod své působnosti, což neučinili. Protože veřejná správa je ovládána principem subordinace, je žalovaný nadřízeným orgánem ve smyslu § 178 správního řádu ve vztahu ke správním orgánům v obvodu své působnosti. Tím, že žalovaný věc delegoval na stavební úřad Městského úřadu Havlíčkův Brod, fakticky rozšířil obvod své působnosti a pasoval se do role nadřízeného orgánu ve vztahu ke správnímu orgánu, který mu jakkoliv místně nepodléhá. Žalovaným zvolený postup tak ve svém důsledku vedl k překročení působnosti tohoto krajského úřadu v rozporu s § 29 odst. 1 krajského zřízení a potažmo i čl. 79 Ústavy. Usnesení o delegaci a potvrzující rozhodnutí ministerstva jsou tak nejen nezákonná, ale i protiústavní. Žalovaný dle žalobců překročil meze své místní působnosti. Jeho usnesení o delegaci potvrzené ministerstvem je proto nicotné, přinejmenším však nezákonné.
37. Tato závažná vada se „propisuje“ i do nezákonnosti řízení před Stavebním úřadem i do odvolacího řízení před žalovaným. Prvostupňové rozhodnutí je proto také nicotné, přinejmenším však nezákonné. Žalovaný pak nutně i v odvolacím řízení překročil svoji prostorovou působnost, když přezkoumával rozhodnutí delegovaného orgánu mimo obvod své působnosti. Rozhodnutí žalovaného je proto rovněž nicotné, minimálně nezákonné.
38. Žalobci a) až c) dále namítli, že věc neměla být delegována na stavební úřad, který je podřízeným správním orgánem „vyloučeného“ vysočinského krajského úřadu a který podléhá jeho politickému a vrchnostenskému vlivu, neboť se nachází v obvodu jeho působnosti. Věc i z této příčiny měla být delegována v rámci obvodu žalovaného, aby tyto zdroje možných negativních vlivů byly vyloučeny. Zároveň tyto zdroje zavdávají reálné pochybnosti o nestrannosti úředních osob Městského úřadu Havlíčkův Brod při projednávání Stavebního záměru. Uvedené zakládá nezákonnost řízení před Stavebním úřadem a správních rozhodnutí obou stupňů.
39. Stavebník k této námitce uvedl, že tuto problematiku řešilo již Ministerstvo pro místní rozvoj v rozhodnutí ze dne 10. 3. 2023, č. j. MMR 15026/2023-83, na jehož závěry odkázal. Žalovaný se stal nadřízeným orgánem na základě usnesení daného ministerstva ze dne 7. 12. 2022 namísto Krajského úřadu Kraje Vysočina.

40. V replice ze dne 20. 5. 2024 žalobci a) až c) konstatovali, že Ministerstvo pro místní rozvoj výrokem svého usnesení o delegaci určilo jako správní orgán druhého stupně v nynější věci žalovaného. Tím se ve smyslu § 178 správního řádu stal žalovaný nadřízeným orgánem v této věci pouze vůči jihlavskému magistrátu, nikoliv vůči všem stavebním úřadům na Vysočině. Poté, co z toho důvodu žalovaný rozhodl o podjatosti úředních osob jihlavského magistrátu, se jeho role coby nadřízeného orgánu vůči Magistrátu města Jihlavy vyčerpala a bylo na něm, aby určil, který správní orgán bude věc rozhodovat místo jihlavského magistrátu v prvním stupni. Tento orgán mohl vybrat pouze v obvodu své působnosti, neboť nebyl nadřízeným správním orgánem žádného jiného správního orgánu na Vysočině.
41. Stavebník v podání ze dne 6. 6. 2024 zopakoval, že námitka překročení působnosti žalovaného byla vyřešena Ministerstvem pro místní rozvoj v příslušném řízení. Ve společném řízení nebyla tato námitka vznesena a nebyla ani řešena v napadeném rozhodnutí. Stavebník je proto přesvědčen, že námitka nemůže být předmětem soudního přezkumu.
42. Žalovaný ve vyjádření ze 4. 7. 2024 k dané problematice uvedl, že o všech námitkách žalobců ve věci podjatosti, systémové podjatosti či vyloučení rozhodujícího správního orgánu bylo řádně rozhodováno, i přestože žalobci neuplatnili námitku podjatosti bez zbytečného odkladu, jak předepisuje ustanovení § 14 odst. 3 správního řádu. Ministerstvo pro místní rozvoj usnesením ze dne 7. 12. 2022 pověřilo žalovaného pravomocí vykonávat kompetence nadřízeného správního orgánu. Obdařen touto kompetencí mohl proto žalovaný cestou § 131 odst. 4 správního řádu pověřit k projednání a rozhodnutí věci jiný věcně příslušný podřízený správní orgán, kterým se tímto stal stavební úřad v Havlíčkově Brodu sousedící svým správním obvodem se správním obvodem jihlavského stavebního úřadu.
43. Při jednání soudu dne 16. 7. 2024 této otázce účastníky řízení ani osobami na něm zúčastněnými pozornost výslovně věnována nebyla.
44. Po vrácení věci k dalšímu řízení Stavebník k této námitce v podání ze dne 3. 1. 2025 uvedl, že dle judikatury správních soudů skutečnost, že ve věci rozhodoval místně nepříslušný správní orgán, může mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí pouze tehdy, pokud tím došlo ke zkrácení subjektivních veřejných práv žalobců, a to porušením jejich procesních práv nebo nesprávnou aplikací hmotněprávních předpisů. Žalobci a) až c) tak musí prokázat, že k uplatnění vlivu skutečně došlo a že to mělo shora popsané důsledky. Takový důkaz je ovšem s ohledem na odmítnutí všech jejich hmotněprávních námitek nepředstavitelný, neboť zde chybí právo, kterého by se mohli domáhat. Nad důvody uvedené v žalobě pak žalobci a) až c) nejsou oprávněni své námitky rozšiřovat.
45. Žalovaný ve vyjádření z 28. 1. 2025 uvedl, že námitka žalobců a) až c) o možném politickém vlivu ze strany žalovaného směrem k Městskému úřadu Havlíčkův Brod je formulována jenom v obecné rovině. To se týká i argumentace ustanovením § 103 odst. 3 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „obecní zřízení“). Žalobci neoznačují ani nedokládají žádný důkaz, že by na obec Havlíčkův Brod nebo na tajemníka této obce nebo na rozhodující správní orgán byl ze strany ředitele Krajského úřadu Vysočina vyvíjen jakýkoliv vliv nebo nátlak. Žalobci a) až c) v žalobě neuvedli, jaké námitky z jejich strany (jestliže stavebním úřadem byl určen Městský úřad Havlíčkův Brod) jim byly procesně nebo věcně zapovězeny a nemohli s nimi

předstoupit před rozhodující správní orgán, nebo jaké jejich námitky byly správním orgánem záměrně opomenuty.

46. Žalobci a) až c) v podání ze dne 3. 2. 2025 nejprve odkázali na § 103 odst. 3 obecního zřízení, pode kterého se pod sankcí neplatnosti tajemník Městského úřadu Havlíčkův Brod jmenuje a odvolává se souhlasem v nynější věci pravomocně vyloučeného ředitele Krajského úřadu Kraje Vysočina. Takto pod vlivem ředitele krajského úřadu do funkce jmenovaný a případně odvolávaný tajemník má pak rozsáhlé pravomoci nad profesním životem úředních osob městského úřadu (stanovuje jejich plat, vykonává nad nimi pravomoci statutárního orgánu obce coby zaměstnavatele, vydává jejich pracovní řád a rovněž zajišťuje výkon přenesené působnosti mimo jiné v oblasti agendy stavebního úřadu). Mimo jiné na základě zaměstnaneckého poměru úředních osob Městského úřadu Havlíčkův Brod tak může být na tyto tajemníkem působeno stran projednávání a rozhodování ve věci Stavebního záměru.
47. Krajský úřad Kraje Vysočina, u jehož úředních osob panuje nadkritická míra rizika systémové podjatosti, dále přezkoumává hospodaření města Havlíčkův Brod dle § 42 obecního zřízení, vykonává dozor nad Havlíčkovým Brodem dle § 125 a násl. obecního zřízení a kontrolu jeho přenesené působnosti dle § 129 a násl. téhož zákona. Při této kontrole mimo jiné „systémově podjatý“ Krajský úřad Kraje Vysočina, odbor územního plánování a stavebního řádu, provádí kontrolu výkonu státní správy na úseku stavebního řádu z hlediska stavebního zákona a jeho prováděcích předpisů. Nyní delegovaný stavební úřad v Havlíčkově Brodě tak může být kontrolován vyloučenými úředními osobami Krajského úřadu Kraje Vysočina ohledně agendy, do které spadá i nynější řízení o Stavebním záměru. Usnesení o delegaci žalovaného tak nastolilo absurdní situaci, kdy se podjaté úřední osoby Krajského úřadu Kraje Vysočina na jedné straně nemohly podílet na projednání a rozhodování nynější věci, ale na straně druhé mohly v téže věci kontrolovat úřední osoby Městského úřadu Havlíčkův Brod.
48. Kraj Vysočina na město Havlíčkův Brod může působit rovněž svými rozhodnutími v oblasti samostatné působnosti, například stran financování záměrů z prostředků Kraje Vysočina, které jsou v zájmu Havlíčkova Brodu. Takto případně realizovaný vliv může působit na politiky Havlíčkova Brodu včetně jeho starosty, kteří by mohli být tímto motivováni vyjít se záměrem kraje „vstříc“.
49. Obecní zřízení a zákon č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „krajské zřízení“), křížově ukládají Kraji Vysočina a městu Havlíčkův Brod v oblasti jejich samostatné působnosti vzájemně spolupracovat (viz např. § 14 odst. 4 krajského zřízení). Realizace záměru je přitom veřejně deklarovaným zájmem krajské samosprávy, jak bylo dovozeno v příslušných rozhodnutích ministerstva. Krajský úřad Kraje Vysočina nadto dle § 67 odst. 1 písm. c) krajského zřízení vystupuje vůči Havlíčkovu Brodu jako autorita poskytující odbornou a metodickou pomoc v oblasti přenesené působnosti, tedy i ohledně projednávání a rozhodování ve věci Stavebního záměru.
50. De žalobci a) až c) postačuje i pouhá možnost uplatňování shora popsanych instrumentů, která může založit „zkřivení“ postoje úřední osob Městského úřadu Havlíčkův Brod při projednávání a rozhodování nynější věci. Žalobci jsou přesvědčeni, že tento „pokřivující“ potenciál u uvedených instrumentů v nynější věci jednoznačně panuje. Tím spíše, že mohou působit synergicky. Proto by měla být věc delegována žalovaným na místně příslušný správní orgán I. stupně, který zároveň není vystaven vrchnostenskému a

politickému vlivu Kraje Vysočina a jeho krajského úřadu, v jehož případě bylo pravomocně vysloveno nadlimitní riziko systémové podjatosti. Tedy porušení procesních pravidel o místní příslušnosti zároveň vedlo i ke zkrácení jejich veřejných subjektivních práv.

51. V podání ze dne 24. 4. 2025 Stavebník uvedl, že s ohledem na dosavadní absenci rozhodných tvrzení a důkazů ze strany žalobců a) až c) k této otázce, je zjevné, že k porušení jejich veřejných subjektivních práv nedošlo. Byli před podáním žaloby a kasační stížnosti plně obeznameni se stavem řízení, a pokud by existovala nějaká skutečnost, která byla způsobila ovlivnit uplatnění jejich veřejných práv, byla by již uvedena.
52. Při jednání soudu dne 26. 6. 2025 svoji argumentaci stran této žalobní námitky účastníci a osoby zúčastněné na řízení již nikterak nerozhojnili. S žádnými návrhy na doplnění dokazování žalobci a) až c) v průběhu jednání (a ani v průběhu celého řízení před krajským soudem včetně řízení po vrácení věci) nepřišli.
53. O důvodnosti této žalobní námitky usoudil soud následovně.
54. Předně odkazuje na body [67] až [74] Zrušujícího rozsudku I., v nichž Nejvyšší správní soud popsal a odůvodnil, proč žalovaný pochybil, pokud delegoval řízení o společném povolení na Městský úřad Havlíčkův Brod.
55. V úzké návaznosti na tyto závěry se pak zabýval důsledky, které z tohoto pochybení plynou. Předně v reakci na obsah tvrzení žalobců a) až c) konstatoval, že porušení ustanovení o řízení před správním orgánem spočívající v nedostatku místní příslušnosti (která je procesním vyjádřením územní působnosti jakožto kategorie hmotněprávní) nemůže způsobit nicotnost rozhodnutí (viz rozsudek NSS z 24. 6. 2008, č. j. 2 Afs 159/2006-138). A dodal, že rovněž nemá bez dalšího za následek závěr o nezákonnosti rozhodnutí ve věci samé; vždy je třeba zkoumat, zda porušení vede rovněž ke zkrácení veřejných subjektivních práv účastníka řízení (viz rozsudek NSS z 4. 6. 2009, č. j. 9 As 72/2008-69).
56. Nejvyšší správní soud tak učinil závěr, že přestože žalovaný věc delegoval mimo obvod své územní působnosti, neznamená to, že by společné povolení vydané Městským úřadem Havlíčkův Brod coby stavebním úřadem bylo bez dalšího nezákonné. Tento závěr je dle jeho názoru umocněn tím, že společné povolení – stejně jako veškerá závazná stanoviska z nichž vycházelo – prošlo přezkumem nadřízeného příslušného správního orgánu. Samotný nedostatek místní příslušnosti stavebního úřadu tedy nemohl mít na zákonnost rozhodnutí žalovaného vliv, neboť žalobci a) až c) nemohli být v jeho důsledku na svých hmotných veřejných subjektivních právech jakkoliv zkráceni. Jinak by tomu bylo pouze v případě, vedla-li by ke zkrácení veřejných subjektivních práv žalobců a) až c) jiná skutečnost, odlišná od „prostého“ nedostatku místní příslušnosti stavebního úřadu (viz bod [76] Zrušujícího rozsudku I.).
57. Zavázal proto krajský soud posoudit, zda důvody, pro které žalobci a) až c) považují delegaci žalovaným na Městský úřad Havlíčkův Brod coby jinak místně nepříslušný stavební úřad za vadnou, skutečně mohly vést ke zkrácení jejich veřejných subjektivních práv (viz bod [81] Zrušujícího rozsudku I.).
58. Než krajský soud přistoupí k zodpovězení této otázky, považuje za vhodné připomenout základní východiska k systémové podjatosti plynoucí ze zákona a z judikatury správních soudů, zejména Nejvyššího správního soudu.

59. Podle § 14 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, *[k]aždá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu [...], o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.*
60. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře ustáleně uvádí, že tzv. systémové riziko podjatosti existuje u úředních osob, které jsou v zaměstnaneckém či jemu obdobném poměru k subjektu, jehož zájmy mohou být v řízení, v němž rozhodují, dotčeny. To je důsledkem nastavení působnosti správních orgánů a povahy právních vztahů mezi těmito orgány a zaměstnanci subjektu (územního samosprávného celku či státu), do něhož jsou tyto orgány zasazeny a v nichž zaměstnanci působí jako úřední osoby.
61. Systémová podjatost takto vystupujících úředních osob není dána samotnou existencí zaměstnaneckého či jiného obdobného poměru, ale pouze v případě překročení kritické míry systémového rizika. Zaměstnanecký či obdobný poměr je však signálem ke zvýšené opatrnosti a „podezřívavosti“, k němuž musí přistoupit další skutečnosti, které způsobí překročení oné kritické míry systémového rizika (viz zejm. usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 11. 2012, č. j. 1 As 89/2010 - 119, č. 2802/2013 Sb. NSS, a na něj navazující rozhodnutí). Rozšířený senát podotkl, že k pochybám o nepodjatosti postačí i poměrně nízká míra podezření (usnesení rozšířeného senátu č. j. 1 As 89/2010 - 119, bod 63; nebo také rozsudek NSS ze dne 10. 8. 2016, č. j. 6 As 190/2015 - 80, bod 46). Právní úprava vychází z toho, že nebezpečí ovlivnění nežádoucím vztahem je třeba aktivně předcházet tak, aby k tomu pokud možno nikdy nedošlo, a proto připouští, že v některých případech bude z výkonu pravomoci v konkrétní věci vyloučena i osoba, o níž není ani jisté, že u ní nežádoucí vztah existuje. Zákon tedy nevyžaduje jistotu ani přiměřenou pravděpodobnost existence nežádoucího vztahu; dostačuje již, jestliže o nepodjatosti lze pochybovat (rozsudek ze dne 17. 12. 2024, č. j. 9 As 184/2024 - 163, bod 49; nález Ústavního soudu ze dne 30. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 1/19, bod 39).
62. Tyto závěry obstojí také po novelizaci § 14 správního řádu zákonem č. 176/2018 Sb. (resp. po vložení jeho odstavce 2), který pouze posiluje důraz na existenci dalších závažných skutečností svědčících pro vyloučení úředních osob (rozsudek NSS ze dne 2. 8. 2023, č. j. 6 As 52/2023 - 127, č. 4533/2023 Sb. NSS, bod 57).
63. Při zkoumání podjatosti je nutno vycházet nikoliv ze subjektivního přesvědčení účastníků řízení či rozhodující osoby o její podjatosti či naopak nestrannosti, nýbrž z existence objektivních okolností, které jsou způsobilé vyvolat oprávněné pochybnosti o nezaujatosti této osoby v konkrétním případě. Současně však nejde pouze o to, jak se tyto okolnosti jeví účastníkům řízení nebo rozhodující osobě. Podstatné je také objektivní „zdání nestrannosti“, tj. to, jak by se nestranné rozhodování jevilo nezaujatému vnějšímu pozorovateli. Taková úvaha pak musí vycházet z hmotněprávního rozboru skutečností, které k pochybnostem o nestrannosti rozhodující osoby vedly (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 11. 1996, sp. zn. I. ÚS 167/94; ze dne 3. 7. 2001, sp. zn. II. ÚS 105/01; nebo ze dne 7. 3. 2007, sp. zn. I. ÚS 722/05; tato judikatura se vyvinula zejména v souvislosti s podjatostí soudců, její závěry lze nicméně vztáhnout na zkoumání podjatosti obecně, srov. rozsudek NSS ze dne 6. 10. 2015, č. j. 6 As 252/2014 - 47, bod 28). Ostatně Evropský soud pro lidská práva dospěl k závěru, že při posouzení nestrannosti hraje významnou roli také to, jak případ působí navenek, jelikož „nestačí jen, aby bylo spravedlnosti učiněno zadost,

musí jí být viditelně učiněno zadost“ (rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 9. února 2012, Kinský proti České republice, č. stížnosti 42856/06, bod 85).

64. Z citovaného rozsudku Evropského soudu pro lidská práva plyne také to, že politická prohlášení politiků či představitelů moci zákonodárné a výkonné mohou za určitých okolností vyvolat obavy z ohrožení nezávislosti, nestrannosti a v konečném důsledku nepodjatosti rozhodujících soudců (tamtéž, bod 92) jakožto jednoho z požadavků spravedlivého procesu. Mohou-li taková prohlášení mít sílu ovlivnit zdání nestrannosti a nepodjatosti soudců, kteří jsou na rozdíl od úředníků veřejné správy institucionálně nadáni nezávislostí, musejí mít tyto vnější vlivy nesporně o to větší dopad na nepodjatost těchto úředníků.
65. Ačkoli je posouzení míry systémového rizika podjatosti založeno vždy na skutkových okolnostech případu, lze z judikatury Nejvyššího správního soudu vyčíst vodítka k tomu, jakou váhu některým skutečnostem přikládá. Tak například v rozsudku vydaném ve stejné věci, v níž rozšířený senát vydal klíčové usnesení o systémové podjatosti (č. j. 1 As 89/2010 - 119), nakonec neshledal překročení tzv. nadkritické míry systémového rizika podjatosti. Ačkoliv šlo o stavbu pražského městského okruhu, kasační soud přezkoumával pouze povolení ke kácení dřevin. Připustil ovšem, že v jiném řízení, které by bylo více provázáno s uskutečněním záměru (např. řízení o umístění stavby), by byla nadkritická míra překročena, neboť se jednalo o „velmi významnou a silně kontroverzní stavbu, která je předmětem četných sporů (ať již ohledně toho, v jaké podobě má být uskutečněna, nebo dokonce zda je výstavba městského okruhu, či některých jeho částí, vůbec zapotřebí)“ (rozsudek NSS ze dne 30. 1. 2013, č. j. 1 As 89/2010 - 152; body 31 a 32; a usnesení rozšířeného senátu ze dne 27. 11. 2012, č. j. 1 As 19/2010 - 106, č. 2801/2013 Sb. NSS, body 33 a 34).
66. Jinak byla v judikatuře Nejvyššího správního soudu významnou okolností svědčící o překročení této míry právě existence smlouvy o spolupráci mezi územním samosprávným celkem a investorem. Smlouva o spolupráci mezi krajem, resp. městem a investorem, která pouze proklamovala podporu záměru a neobsahala žádné sankce, již dříve stačila pro naplnění nadkritické míry systémového rizika podjatosti (rozsudky NSS, č. j. 7 As 202/2014 - 66; a ze dne 2. 6. 2015, č. j. 7 As 57/2015 - 80; ze dne 13. 2. 2015, č. j. 7 As 158/2014 - 30).
67. Nadkritická míra systémového rizika podjatosti naopak není překročena v případech, kdy se k záměru osoby z regionální i vrcholné politiky pouze vyjadřují a téma je medializováno, neboť to samo o sobě nestačí k prokázání zájmu města na výsledku řízení (srov. rozsudky NSS ze dne 9. 5. 2024, č. j. 6 As 366/2023 - 46, bod 31; č. j. 6 As 52/2023 - 127, bod 62; a ze dne 21. 12. 2018, č. j. 4 As 302/2018 - 55, bod 3 a 40). Každopádně by tak tyto osoby měly činit nanejvýš opatrně, aby nevyvíjely tlak na rozhodovací orgány a nevzbudily pochybnosti o možném zasahování politického vedení samospráv či státu do těchto řízení (rozsudky NSS ze dne 8. 10. 2020, č. j. 6 As 171/2020 - 66, č. 4118/2021 Sb. NSS, bod 49; a č. j. 6 As 52/2023 - 127, bod 63).
68. A nyní již k aplikaci uvedeného právního a judikатурního rámce na projednávanou věc.
69. Krajský soud opakuje závěr Nejvyššího správního soudu, že samotný nedostatek místní příslušnosti stavebního úřadu (tedy Městského úřadu Havlíčkův Brod), nemohl mít na zákonnost rozhodnutí žalovaného vliv, neboť žalobci a) až c) nemohli být v jeho důsledku na svých hmotných veřejných subjektivních právech jakkoliv zkráceni. Jinak by tomu

bylo pouze v případě, vedla-li by ke zkrácení veřejných subjektivních práv žalobců a) až c) jiná skutečnost, odlišná od „prostého“ nedostatku místní příslušnosti stavebního úřadu.

70. Také v dalším řízení u krajského soudu po vrácení věci spatřovali žalobci a) až c) toto zkrácení v tom, že ve věci rozhodoval systémově podjatý stavební úřad (Městský úřad Havlíčkův Brod). Onu jinou skutečnost, odlišnou od „prostého“ nedostatku místní příslušnosti Stavebního úřadu, shledávali bez dalšího v tom, že Krajský úřad Kraje Vysočina, který byl ve věci shledán systémově podjatým, mohl na Stavební úřad, který je v jeho obvodu, působit a prosazovat tak svůj zájem na realizaci Stavby.
71. Namítali, že vyloučený ředitel krajského úřadu se podílí na jmenování a odvolání tajemníka Městského úřadu Havlíčkův Brod, že krajský úřad přezkoumává hospodaření města Havlíčkův Brod, vykonává nad ním dozor a kontrolu jeho přenesené působnosti. Dále na něj působí také v oblasti samostatné působnosti (např. prostřednictvím financování). Má také povinnost s městem Havlíčkův Brod spolupracovat a poskytovat mu odbornou a metodickou pomoc v oblasti přenesené působnosti. V souvislosti s tím odkazovali na jednotlivá ustanovení obecního zřízení a krajského zřízení, která tyto vazby mezi krajským úřadem a obcemi v jeho působnosti zakotvují.
72. Dle názoru krajského soudu skutečnost, že ředitel Krajského úřadu Kraje Vysočina (potažmo tedy všichni pracovníci tohoto úřadu) byl z projednávání a rozhodování v daném stavebním řízení vyloučen z důvodu systémové podjatosti, nepředstavuje sama o sobě (bez dalšího) onu jinou skutečnost, odlišnou od „prostého“ nedostatku místní příslušnosti stavebního úřadu, která mohla vést ke zkrácení veřejných subjektivních práv žalobců a) až c).
73. V této skutečnosti lze shledat systémové riziko podjatosti. Aby ovšem došlo k překročení nadkritické míry systémového rizika podjatosti, musí k systémovému riziku podjatosti přistoupit další okolnosti. Systémové riziko podjatosti totiž samo o sobě představuje pouze potenciální nebezpečí pro nestrannost rozhodování, ne vždy se toto nebezpečí musí projevit. K naplnění tzv. nadkritické míry systémového rizika je potřeba, aby k systémovému riziku podjatosti přistoupila další podezření (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 89/2010).
74. Existence takových okolností či takového podezření však ze skutkového stavu posuzované věci, jak jej soud ověřil z obsahu správního a soudního spisu (tedy rovněž s přihlédnutím k tvrzením účastníků řízení a osob na něm zúčastněných) neplyne. Vztahy mezi Krajským úřadem Kraje Vysočina a Městským úřadem Havlíčkův Brod vymezené žalobci a) až c) a plynoucí z příslušných ustanovení obecního zřízení a krajského zřízení jimi samy o sobě být nemohou. S žádnými konkrétnějšími tvrzeními žalobci a) až c) v průběhu celého soudního řízení nepřišli a nenavrhovali v tomto směru ani provedení žádných důkazů.
75. Ve zcela obecné a nikterak blíže konkretizované rovině tak zůstalo např. tvrzení žalobců a) až c), že by ředitel Krajského úřadu Kraje Vysočina využíval svých personálních pravomocí vůči tajemníkovi Městského úřadu Havlíčkův Brod (§ 103 odst. 3 obecního zřízení), aby ten ovlivňoval rozhodovací činnost pověřených úředních osob na stavebním úřadě. Ve stejné obecné rovině zůstaly odkazy žalobců na § 125 a násl. a na § 129 a násl. obecního zřízení umožňující dozor a kontrolu přenesené působnosti Městského úřadu Havlíčkův Brod Krajským úřadem Kraje Vysočina. Obecné obavy žalobců, že krajský úřad může v rámci této činnosti kontrolovat i jednotlivé „živé“ spisy, nenachází ve skutkových okolnostech posuzované věci žádné reálné zhmotnění. Tyto obavy nedoplňují žalobci a)

- až c) žádným konkrétnějším tvrzením, z obsahu správního spisu existence takové kontroly, či záměru ji realizovat, ze strany Krajského úřadu Kraje Vysočina neplyne.
76. Ke stejným závěrům pak krajský soud dospěl i stran skutečnosti, že Krajský úřad Kraje Vysočina přezkoumává hospodaření města Havlíčkův Brod (§ 42 obecního zřízení), že na něj může působit i v oblasti samostatné působnosti (např. skrze financování), že spolu mají povinnost v rámci jejich samostatné působnosti spolupracovat (§ 14 odst. 4 krajského zřízení) či že Krajský úřad Kraje Vysočina poskytuje Městskému úřadu Havlíčkův Brod odbornou a metodickou pomoc v oblasti přenesené působnosti (§ 67 odst. 1 písm. c) krajského zřízení).
77. Všechny shora uvedené obavy žalobců a) až c) jsou pak v přezkoumávané věci navíc významně zmírněny skutečností, že zákonnost postupu Městského úřadu Havlíčkův Brod coby stavebního úřadu I. stupně a zákonnost jeho meritorního rozhodnutí ve věci přezkoumal v odvolacím řízení žalovaný. Tedy orgán, u kterého již nadkritická míra rizika systémové podjatosti rozhodně ani v teoretické rovině nehrozila.
78. Krajský soud připomíná, že v případě problematiky závazných stanovisek dotčených orgánů (kdy závazná stanoviska I. stupně byla povětšinou vydávána „systémově podjatým“ Magistrátem města Jihlavy) vedla skutečnost, že následně byla závazná stanoviska dotčených orgánů revidována závaznými stanovisky nadřízených dotčených orgánů (většinou Krajským úřadem Středočeského kraje), u nichž již nadkritická míra rizika systémové podjatosti nehrozila, k závěru Nejvyššího správního soudu vysloveném ve Zrušujícím rozsudku I., že tím došlo ke zhojení vady spočívající ve vydání závazných stanovisek I. stupně podjatými úředními osobami (viz zejména jeho bod [58]).
79. Krajský soud proto uzavírá, že v projednávané věci neshledal ve faktu, že ve věci rozhodoval coby stavební úřad I. stupně Městský úřad Havlíčkův Brod, existenci a naplnění tzv. nadkritické míry systémového rizika podjatosti. Důvody, pro které žalobci a) až c) považovali delegaci žalovaným na Městský úřad Havlíčkův Brod, byť jinak místně nepřislušný stavební úřad, za nezákonnou, nemohly vést a nevedly ke zkrácení jejich veřejných subjektivních práv. Jak již uzavřel Nejvyšší správní soud, samotný nedostatek místní příslušnosti Stavebního úřadu nezákonnost společného povolení způsobit nemůže.
80. Tuto žalobní námitku tak krajský soud shledal nedůvodnou.

C. Rozpor Stavebního záměru s územním plánem

81. Krajský soud předesílá, že tato žalobní námitka sestávala z několika bodů. Nejvyšší správní soud nepřisvědčil názoru žalobců a) až c), že podíl zeleně se dle této definice stanoví ve vztahu ke všem disponibilním pozemkům Stavebního záměru bez ohledu na to, do jaké funkční plochy tyto pozemky patří. Rovněž tak nepřisvědčil žalobcům a) až c), že v případě pozemku p. č. XA v k. ú. xx (resp. jeho části, která tvoří součást Stavebního záměru) nejsou naplněny požadavky Územního plánu Jihlava na snížení koeficientu zeleně na 0. Krajský soud se danou problematikou zabýval v bodech [162] až [170] Předchozího rozsudku KS I., Nejvyšší správní soud pak v bodech [91] až [96] Zrušujícího rozsudku I., na které krajský soud v podrobnostech odkazuje.
82. Ve zbývajících částech této žalobní námítky se žalobci a) až c) soustředili na údajný rozpor Stavebního záměru s Územním plánem Jihlava, konkrétně s jeho požadavkem dodržení koeficientu zeleně ve funkční ploše OV.1 – plochy občanského vybavení – vzdělávání a výchova. Namítali, že závazné stanovisko Magistrátu města Jihlavy jako orgánu

územního plánování ze dne 6. 5. 2022, č. j. MMJ/SÚ/52283/2022-LaT, použité Stavebním úřadem, neobsahuje ohledně uvedeného žádnou úvahu, kterou by mohly podrobit kritickému zkoumání, a je proto nepřezkoumatelné. Žalovaný v napadeném rozhodnutí k uvedenému výhradně cituje přezkumné závazné stanovisko Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 31. 10. 2023, č. j. 135143/2023/KUSK, které se však otázkou přezkoumatelnosti jím přezkoumávaného závazného stanoviska orgánu územního plánování vzdor výslovné námitce žalobců jakkoliv nezabývalo. I revizní závazné stanovisko orgánu územního plánování a potažmo i rozhodnutí stavebních úřadů jsou proto dle žalobců nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.

83. Teprve v přezkumném závazném stanovisku orgánu územního plánování byly žalobcům a) až c) poprvé vyjeveny přezkoumatelné úvahy o tom, jak konkrétně byl stanoven koeficient zeleně v případě Záměru. K nim se obsáhle vyjádřili svými vyjádřeními k podkladům rozhodnutí ze dnů 15. 12. 2023 a 18. 12. 2023. Na argumentaci žalobců obsaženou zejména v těchto jejich vyjádřeních žalovaný v rozhodnutí jakkoliv nereagoval. Opět se proto jedná o nevypořádanou argumentaci zakládající nepřezkoumatelnost.
84. Jihlavský územní plán pro konkrétní funkční plochy předepisuje dodržení tzv. koeficientu zeleně, kterým se rozumí hodnota „*minimálně požadovaného podílu ploch zeleně (jejich horizontálního průmětu do půdorysu) k disponibilním pozemkům stavebního záměru a k ploše současně*“. I kdyby mělo být zastoupení zeleně pro účely stanovení hodnoty koeficientu zeleně zkoumáno jen pro pozemky spadající do plochy OV.1, byla by hodnota tohoto koeficientu nižší než územním plánem požadovaných 0,3. Dle jihlavského územního plánu totiž nesmějí být do ploch zeleně pro účely výpočtu koeficientu zeleně započítány plochy užší než 2 metry. Žalovaný vyšel při výpočtu koeficientu zeleně v plochách pozemků v ploše OV.1 z výpočtu dle situace prokazující splnění požadované plochy zeleně. Ten ovšem nesprávně používá i plochy užší než požadované 2 metry. Žalobci nechali tento výkres žadatele přezkoumat a plochy zeleně přepočítat tak, aby do zeleně nebyly započítány i plochy užší než 2 metry, jak předepisuje územní plán. Z žalovanému podáním ze dne 18. 12. 2023 předložené situace pro koeficient zeleně a tabulky jednoznačně plyne, že bez těchto užších ploch, které v nich byly identifikovány, je zastoupení zeleně v pozemcích, v kterých Stavebník a žalovaný počítali zastoupení zeleně, menší než požadovaných 30 %, a to konkrétně 29,4 %.
85. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že dne 28. 3. 2024 mu bylo doručeno sdělení Ministerstva pro místní rozvoj ČR č. j. MMR-26571/2024-81 ze dne 28. 3. 2024, ze kterého vyplývá, že ve věci podnětu k provedení přezkumného řízení závazného stanoviska Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu č. j. 135143/2023/KUSK ze dne 31. 10. 2023 neshledalo důvody k zahájení přezkumného řízení. Toto sdělení zaslal soudu jako přílohu vyjádření k žalobě.
86. Stavebník ve vyjádření k žalobě odkázal na závazné stanovisko orgánu územního plánování I. stupně, na přezkumné závazné stanovisko orgánu územního plánování, potažmo na příslušné pasáže odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Uvedl, že koeficient zeleně 0,3 byl v případě Záměru dodržen, ve výpočtech jsou pak zahrnuty veškeré pozemky, na kterých má být Záměr realizován. Konečně splnění koeficientu zeleně potvrdilo i Ministerstvo pro místní rozvoj, které přezkumné závazné stanovisko orgánu územního plánování přezkoumávalo dle § 149 odst. 8 správního řádu, a to ve Sdělení ve věci podnětu k provedení přezkumného řízení závazného stanoviska Krajského úřadu Středočeského kraje č. j. 135143/2023/KUSK, vedeném u Ministerstva

pro místní rozvoj pod č. j. MMR-26571/2024-81. Z uvedeného je dle Stavebníka zřejmé, že posouzení naplnění požadavku územního plánu na dodržení koeficientu zeleně provedlo ve třech různých instancích celkem 5 správních orgánů, a všechny potvrdily, že Záměr splňuje požadavky Územního plánu Jihlava.

87. Ve vyjádření z 6. 6. 2024 uvedl, že tvrzení žalobců a) až c) o nedodržení koeficientu zeleně je jakožto námitka k závaznému stanovisku Magistrátu města Jihlavy, stavebního úřadu, orgánu územního plánování, ze dne 6. 5. 2022, č.j. MMJ/SÚ/52283/2022-LaT, obsaženo až v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí ze dne 7. 6. 2023. Stavebník má za to, že námitka není včasná.
88. Ve vyjádření z 4.7.2024 žalovaný zdůraznil, že závěry závazných stanovisek obou dotčených orgánů úřadů územního plánování v obou stupních uzavřely, že koeficient zeleně vyžadovaný územním plánem navrhovaný Stavební záměr splňuje. Přezkumné závazné stanovisko dotčeného orgánu žalovaného bylo podrobena také přezkumu ze strany Ministerstva pro místní rozvoj cestou § 149 odst. 8 správního řádu.
89. Při jednání soudu dne 16. 7. 2024 této otázce účastníky řízení ani osobami na něm zúčastněnými pozornost výslovně věnována nebyla.
90. Po vrácení věci k dalšímu řízení Stavebník k této námitce v podání ze dne 3. 1. 2025 uvedl, že dle Územního plánu Jihlava lze koeficient zeleně v odůvodněných a výjimečných případech snížit v plochách kompaktní zástavby, pokud by v důsledku požadovaného zastoupení zeleně vznikala nevhodná urbanistická nebo architektonická řešení. Stavebník vyjádřil přesvědčení, že zvolil architektonické řešení, které je z hlediska zeleně zcela proporcionální a splňuje požadavky územního plánu. Poukázal na výpočet obsažený na str. 6 Souhrnné technické zprávy. Tento výpočet koeficientu zeleně nezahrnuje plochy se šířkou nižší než 2 m a plochou pod 9 m². Požadavky Územního plánu Jihlava tak Stavební záměr splňuje. Nad rámec uvedeného výpočtu obsahuje také množství ploch se šířkou nižší než 2 m a plochou pod 9 m² a rovněž množství vertikálních ploch zeleně.
91. Žalovaný ve vyjádření z 28. 1. 2025 uvedl, že požadují-li žalobci a) až c) u některých zelených ploch odečty o jednotky nebo desítky metrů čtverečních, pak Územní plán města Jihlavy nepočítá s redukcí u celistvých ploch zeleně, a nestanovuje pro takový případ žádná bližší pravidla pro jejich výpočet. Žalovaný neví, jak k těmto propočtům žalobci a) až c) došli a jaká je jejich přesnost s ohledem na podrobnost (měřítko výkresů zeleně).
92. Takový postup při výpočtu koeficientu zeleně nemá podle žalovaného v územním plánu oporu. Žalovaný nespatřuje důvod pro nezapočítání celé plochy zeleně jenom kvůli tomu, že se v některém místě tato celistvá zeleň zužuje pod hranici 2 m.
93. Tyto plochy zeleně jsou podle žalovaného započitatelné v celé své výměře. Mají potenciál ve svém celku vytvářet dostatečný a významný vliv na své okolí, a tedy i na nemovitosti žalobců a) až c) spolu s ostatními plochami navrhovanými pro ozelenění celého areálu vysokoškolských kolejí, a není důvod za relevantní a účel splňující považovat pouze jejich části. Oproti současnému využití stávající plochy pod navrhovaným Záměrem, která je zpevněná, a na které parkují motorová vozidla, lze i v nich spatřovat naopak pozitivní dopad také na pozemky žalobců z hlediska životního prostředí.
94. Územní plán města Jihlava umožňuje snížení plochy zeleně pod regulativ stanovený v územním plánu, tedy pod stanovených 30 %. I při plném zohlednění tvrzení žalobců a) až c), jakkoliv žalovaný s jejich výpočtem nesouhlasí a považuje jej za nesprávný, má podíl

zeleně dosahovat pouze 29,4 %. V takovém případě by se jednalo o absenci necelého procenta zeleně (0,6 %), odpovídající výměře 34,4 m², (ovšem zde je třeba poukázat také na existenci dalších ploch zeleně např. naproti nemovitostem žalobců, podél ulice Fritzova, které podle původního výkladu pro započtení zeleně zohledněny nebyly). Vzhledem k řešené úhrnné ploše pozemků ve funkčním využití OV.1, která představuje celkovou rozlohu 5726 m², by se tak žalobci namítaný deficit jevil jako zanedbatelný.

95. K tomu doplnil, že součástí dokumentace pro stavební povolení je stavební část s technickou zprávou D1.1.100 TECHNICKÁ ZPRÁVA, kde je uvedeno, že jižní fasáda je tvořena balkony, na kterých jsou svislé lamely s nerezovými sítěmi (slouží jako treláž) pro popínavou zeď, které spojují jednotlivé podlaží a vytvářejí dojem celistvé hmoty. Lamely jsou přes celou výšku budovy a jsou ukončeny nad atikou. Jsou přímé, ale jsou segmentově děleny vždy v místě desek jednotlivých podlaží, vytváří tak dojem jednoho prvku. Odkaz na popínavou zeď lze dohledat v dokumentaci ve výkresu pohledů D1.1.111_POHLEDY, kde je znázorněn jižní pohled na fasádu, s nerezovou sítí pro zeď. Z projektové dokumentace je zřejmé, že Záměr počítá i s popínavou zídí na jižní fasádě, která rovněž (byť není započítatelná do koeficientu zeleně), bude mít příznivý vliv na životní prostředí a pohodu bydlení ve svém okolí.
96. Námitka žalobců a) až c), že Záměr s nedostatečnými plochami zeleně bude jejich nemovitosti více oteplovat a vysušovat, je ve srovnání se současným stavem celé plochy, která je neozeleněná, se zpevněným povrchem a používána jen k parkování automobilů, zcela nedůvodná a přehnaná. Navrhované plochy zeleně nebo namítaný deficit nemají podle žalovaného potenciál způsobovat oteplování a vysušování nemovitostí žalobců v míře nepřiměřené místním poměrům, a vést ke zhoršení jejich pohody bydlení, ale mají naopak potenciál ke zlepšení klimatu a kvality prostředí v dané oblasti.
97. Žalobci a) až c) v podání ze dne 3. 2. 2025 připomněli, že kasační soud zavázal krajský soud posoudit, zda je plochy zeleně, o nichž žalobci tvrdí, že nenaplnějí definici vymezenou územním plánem, potřeba z pohledu koeficientu zeleně pokládat za započítatelnou zeď či nikoliv.
98. Kasační soud smysl a účel tohoto pravidla spatřuje v tom, aby byly započítány „jen tak velké plochy zeleně, které budou mít na své okolí dostatečně významný vliv“ (viz bod [98] Zrušujícího rozsudku I.).
99. Kasační soud si tak v podstatě osvojil kasační argumentaci žalobců, kteří smysl a účel vykládaného pravidla spatřovali, a i nyní spatřují v tom, aby z výpočtu koeficientu zeleně byly vyloučeny takové plochy zeleně, které kvůli svým rozměrům nemohou plnit základní pozitivní environmentální funkce (příliš malé plochy zeleně jsou totiž vysušeny okolními betonovými a jinými zpevněnými povrchy, zeď se na nich špatně ujímá atd.). Uvedené je zajištěno v první řadě stanovením kritéria jejich minimální plochy. Avšak pokud by pravidlo vycházelo pouze z kritéria minimální plochy, mohly by být započítány i různé úzké „nudle“, jejichž pozitivní environmentální působení by bylo zanedbatelné (např. obdélník o šířce pouhých 10 cm a délce 90 m). Proto pravidlo v závorce stanoví i kritérium minimální šířky použitelných ploch. Tedy nezapočítatelná je ta zeď, resp. její horizontální průmět v půdorysu, který je užší dvou metrů.
100. Situační výkres ploch zeleně záměru kolejí, který doložil Stavebník žalovanému a který jediný přezkoumatelně zachycuje, jaké konkrétní plochy považovali správní orgány i

Stavebník za započitatelné do výpočtu koeficientu zeleně, je tak vystavěn na nesprávných východiscích, tedy neprokazuje, že Záměr je v souladu s územním plánem.

101. Naopak, když žalobci ze Stavebníkem a žalovaným označené prý započitatelné zeleně v ploše OV.1 odečetli ty plochy zeleně, které nedostály být jednomu z uvedených kritérií - minimální plochy či minimální šířky, vyšlo jim zastoupení zeleně nižší, než územním plánem předepsaných 30 %. Uvedené je zachyceno v Situaci pro koeficient zeleně včetně tabulky.
102. Žalobci pro úplnost z procesní opatrnosti uvedli, že dle výkresu ČTÚ a Sadové úpravy založeného ve správním spise netvoří zeleň ve funkční ploše OV.1 zejména zatravnovací pásy v místě jednotlivých parkovacích míst, u kterých by jejich označení svádělo k závěru, že na nich bude trávník. Z prováděcí dokumentace záměru kolejí – Standardy komunikací a zpevněných plochy dostupné na https://zakazky.vspj.cz/contract_display_137.html pak v souladu tím plyne, že na uvedených parkovacích státních mají být plastové rohože vyplněny pouze šterkem, tedy s nulovým zastoupením zeleně (viz tam uvedená položka č. 3).
103. Pokud Stavebník tvrdí, že je správný jeho původní výpočet zastoupení zeleně ve výši 31,4 %. A odkazuje přitom na výpočet obsažený v Souhrnné technické zprávě Záměru, tak z něho nelze seznat, jaké plochy považoval za započitatelné pro účely výpočtu hodnoty koeficientu zeleně. Jedná se totiž o souhrnnou bilanci jednotlivých typů ploch záměru. Tento výpočet je tak nepřezkoumatelný.
104. Pozoruhodné dle žalobců a) až c) je, že Stavebník již nyní nově neodkazuje na svůj Situační výkres ploch zeleně záměru kolejí, který byl přílohou jeho podání ze dne 17. 10. 2023 učiněného vůči žalovanému. To si žalobci vysvětlují tak, že výpočet z technické zprávy pro jeho nepřezkoumatelnost není možné ověřit ani s ním vést jakoukoliv polemiku.
105. Žalobci a) až c) dále zdůraznili, že Nejvyšší správní soud zavázal krajský soud, aby „posoudil, zda je plochy zeleně, o nichž žalobci tvrdí, že nenaplní definici vymezenou územním plánem, je potřeba z pohledu koeficientu zeleně pokládat za započitatelnou či nikoliv“ (viz bod [100] Zrušujícího rozsudku I.). Tedy nikoliv, aby posoudil, zda se v případě ploch spadajících do funkční plochy OV.1 snad uplatní snížení koeficientu zeleně. Z procesní obezřetnosti nicméně žalobci uvedli, že ve vztahu k plochám spadajícím do funkční plochy OV.1 není prostor pro postup popsáný na str. 53 textové části územního plánu, podle kterého „[k]oeficient zeleně* lze v odůvodněných a výjimečných případech snížit v plochách kompaktní zástavby, pokud by v důsledku požadovaného zastoupení zeleně vznikala nevhodná urbanistická nebo architektonická řešení (v případech zástavby nároží nebo proluky v blokové zástavbě, z důvodu specifických podmínek a požadavků v území apod.).“
106. Nejvyšší správní soud v bodě [94] Zrušujícího rozsudku I. vysvětlil, že toto ustanovení územního plánu v sobě skrývá požadavek (i) odůvodněnosti, (ii) výjimečnosti a (iii) vhodnosti.
107. Žádný správní orgán se ale v této věci doposud k možnosti aplikace tohoto ustanovení ve vztahu k funkční ploše OV.1 nevyjádřil a ani o ní vzhledem k vadnému způsobu výpočtu ploch zeleně předloženého Stavebníkem neuvažoval. Je nepřipustné, aby tak jako první činil správní soud. Není tak naplněno kritérium odůvodněnosti
108. V případě plochy OV.1 by zároveň dodržení koeficientu zeleně nevedlo k *nevhodným urbanistickým nebo architektonickým řešením*. Adekvátní zastoupení zeleně vyjádřené ve

vztahu k ploše OV.1 hodnotou 30 % je naopak z hlediska urbanismu a architektury žádoucí – proto je v územním plánu regulativ koeficientu zeleně s touto hodnotou obsažen. Nelze přitom jako ve vztahu k části pozemku p. č. XA v k.ú. xx tvrdit, že by se jednalo o marginální výběžek se specifickým řešením, u kterého bude zachována funkce parkoviště. Není tak naplněno kritérium vhodnosti.

109. Po uvedení pravidlu nelze sáhnout automaticky kdykoliv, když se ukáže, že stavebníkovi v některé funkční ploše zastoupení zeleně nevychází. Promítnuto do nynější věci bylo dodržení koeficientu zeleně stanoveno ve dvou funkčních typech ploch OV.1 a SC, do kterých spadají disponibilní pozemky Stavebního záměru. Ve vztahu k oběma těmto funkčním plochám koeficient zeleně dodržen nebyl. Ve vztahu k části pozemku p. č. XA v k.ú. xx určeného pro Záměr Nejvyšší správní soud dovodil, že zde se jedná o výjimečnou situaci, a mj. proto bylo možné hodnotu předepsaného podílu zeleně snížit. Pokud by bylo dovozeno, že i v případě pozemků Záměru spadajících do plochy OV.1 může dojít ke snížení podílu zeleně, již by vzhledem k výše uvedenému charakteru této plochy bylo nutné hovořit o pravidlu nastupujícímu vždy, když to vyžadují měnící se procesní potřeby Stavebníka. Není tedy naplněno ani kritérium výjimečnosti.
110. V ploše OV.1 navíc není kompaktní zástavba, v které jediné vykládané pravidlo umožňuje snížení koeficientu zeleně. A ani se na rozdíl od části pozemku p. č. XA v k.ú. xx určeného pro Záměr nenachází na hranici území definovaného jako „bloková struktura“. Z textové části Územní studie ÚS37, zejména obrázku č. 1, 3 a z fotodokumentace v části 12., plyne, že se jedná o nezastavěné území přecházející v park.
111. Případná přítomnost popínavých rostlin je pro výpočet koeficientu zeleně vzhledem k definici tohoto koeficientu bez významu. Územní plán na str. 8 textové části totiž umožňuje započítat pouze *horizontální průmět zeleně do půdorysu*, nikoliv vertikální plochu.
112. V podání ze dne 24. 4. 2025 Stavebník konstatoval k otázce výpočtu koeficientu zeleně, že tento výpočet v souladu s právním názorem Nejvyššího správního soudu (všechny započtené plochy mají minimálně plochu 9 m² a jsou široké minimálně 2 m) pro plochu JI-OV-1 vyznačil v příloze přípisu ze dne 11. 3. 2024 adresovaného Ministerstvu pro místní rozvoj, které rozhodovalo o podnětu k přezkumu závazného stanoviska, jež bylo podkladem pro vydání společného povolení. Stavebník situační výkres s výpočtem koeficientu zeleně soudu přiložil v příloze tohoto podání. Zopakoval, že Územní plán Jihlava umožňuje snížení plochy zeleně pod regulativ stanovený v územním plánu, tedy pod 30 %. K výpočtu koeficientu zeleně a vhodnosti urbanistického či architektonického řešení Stavebního záměru navrhl provést výslech svědka Ing. arch. P. P., projektanta Záměru.
113. V podání ze dne 7. 5. 2025 žalobci a) až c) navrhli soudu provedení důkazu Odborným stanoviskem k posouzení plošného zastoupení zeleně zpracovaným autorizovaným inženýrem Ing. J. B. dne 18. 3. 2025. Z něho dle jejich přesvědčení plyne, že „koordinální situační výkres výpočet zeleně“ obstaraný Stavebníkem, který je součástí správního spisu a z kterého vycházel žalovaný při posouzení dodržení regulativu koeficientu zeleně v případě Záměru, nesplňuje požadavek minimálního zastoupení zeleně dle jihlavského územního plánu. Konkrétně dosahuje zastoupení zeleně v případě záměru kolejí pouze hodnoty 0,2938 namísto územním plánem vyžadované 0,3.

114. Žalobci dále reagovali na vyjádření žalovaného ze dne 28. 1. 2025, v němž uvedl, že jihlavský územní plán údajně nepočítá „s redukcí celistvých ploch zeleně“ a tvrdí, že územní plán pro tuto redukci nezná bližší pravidlo. Započítával by plochy „v celé své výměře“, neboť i plochy zeleně užší dvou metrů mají „dostatečný a významný vliv na své okolí“.
115. Územní plán Jihlava na str. 8 ve spojení se str. 53 textové části stanoví, že nezapočitatelná je ta zeleně, resp. přesněji její horizontální průmět v půdorysu, který je užší dvou metrů (rovněž jsou současně nezapočitatelné plochy zeleně menší 9 m²). Nejvyšší správní soud smysl a účel tohoto pravidla spatřuje v tom, aby byly započítány „jen tak velké plochy zeleně, které budou mít na své okolí dostatečně významný vliv“ (viz bod [98] Zrušujícího rozsudku I.). Žalobci a) až c) uvedli, že při svém výpočtu vycházeli z této definice a tohoto jejího smyslu a účelu. Tedy mimo jiné plochy zeleně užší dvou metrů nepoužili. Jejich pozitivní vliv na okolí by byl totiž zanedbatelný.
116. Žalovaný se pokouší toto jednoznačné pravidlo, které jeho procesnímu stanovisku zjevně nevyhovuje, přeformulovat. Doplnuje do něho novou jím vytvořenou kategorii horizontálního průmětu zeleně v půdorysu, kterou označuje jako „celistvé plochy“. Takovou kategorii ale územní plán nezná. Nemůže proto ani znát žalovaným postrádané pravidlo „pro výpočet jejich redukce“.
117. Tento myšlenkový postup žalovaného dle žalobců především naráží na kasačním soudem dovozený smysl a účel vykládaného pravidla minimální šířky. To, že snad plocha zeleně užší dvou metrů bezprostředně sousedí s širší plochou, nemůže nic změnit na skutečnosti, že pozitivní enviromentální význam této úzké „nudle“ je a bude na její okolí zanedbatelný. Příčí se tak smyslu a účelu aplikované regulace územního plánu takovou úzkou „nudlí“ započítávat.
118. Ve stanovisku ze dne 16. 5. 2025 Stavebník zpochybnil závěry žalobci a) až c) předloženého odborného stanoviska. To dle jeho názoru nijak nedokazuje nenaplnění koeficientu zeleně v rámci Záměru. Jedná se o pouhý názor jeho autora, který vychází z konverze Stavebníkem doloženého dokumentu, nikoliv z přesných měření. K jeho závěrům by tak soud neměl přihlížet.
119. Vyjádřil názor, že s ohledem na obecnost pravidla minimální šířky plochy zeleně, je možné toto pravidlo vyložit pouze tak, že do koeficientu zeleně lze zahrnout všechny ty souvislé plochy zeleně v plné jejich rozloze, do kterých je možné kamkoli položit v pravém úhlu spojená dvě prkénka o délce 2 metry. Záměr tak vyhovuje oběma předmětným požadavkům Územního plánu města Jihlavy.
120. Nadto znovu připomněl, že koeficient zeleně lze v odůvodněných a výjimečných případech snížit v plochách kompaktní zástavby, pokud by v důsledku požadovaného zastoupení zeleně vznikala nevhodná urbanistická nebo architektonická řešení.
121. I pokud by výpočty žalobců a) až c) byly správné, tak by oproti Územnímu plánu města Jihlavy byly Záměrem plochy zeleně zkráceny o pouhých 2 % ($0,0206 = 1 - 0,9794/0,3$). Vliv takového případného zkrácení ploch zeleně na okolí Záměru bude zcela marginální (nikoli významný). Záměr tak, jak je koncipován, proto nemůže relevantním způsobem zasáhnout do práv žalobců a) až c).
122. Pro takový hypotetický případ by podle názoru Stavebníka Územní plán města Jihlavy umožňoval výjimečně snížit koeficient zeleně pod 0,3 s ohledem na kompaktní zástavbu, kterou dovodil Nejvyšší správní soud a na vhodnost urbanistického a architektonického

řešení. Horizontální plochy jsou rovněž kompenzovány množstvím vertikální zeleně. S odkazem na [bod 93] Zrušujícího rozsudku I. dovodil, že Nejvyšší správní soud netrvá na hodnotě koeficientu zeleně 0,3, ale požaduje, aby hodnota koeficientu zeleně odpovídala charakteru využití, které je v dané funkční ploše přípustné.

123. V replice ze dne 6. 6. 2025 na vyjádření Stavebníka z 16. 5. 2025 žalobci a) až c) polemizovali s jeho „prkénkovou“ metodou při aplikaci pravidla minimální šířky započitatelné plochy zeleně při kontrole dodržení koeficientu zeleně dle Územního plánu Jihlava.
124. Při jednání soudu dne 26. 6. 2025 účastníci řízení a Stavebník svoji argumentaci stran této problematiky v podstatě pouze zopakovali.
125. Krajský soud při jednání provedl důkaz Výpočtem koeficientu zeleně ve funkční ploše JI-OV-1, který Stavebník připojil jako přílohu ke svému vyjádření adresovanému Ministerstvu pro místní rozvoj v rámci jeho přezkumu závazného stanoviska nadřízeného dotčeného orgánu územního plánování (závazné stanovisko Krajského úřadu Středočeského kraje č. j. 135143/2023/KUSK) mimo odvolací řízení (který vyústil ve Sdělení Ministerstva pro místní rozvoj č. J. MMR-26571/2024-81). Dále bude soud tento dokument označovat jenom jako „Výpočet koeficientu zeleně“. Krajský soud provedl rovněž důkaz Odborným stanoviskem Ing. B. z 18. 3. 2025 předloženým žalobci a) až c). Dále bude soud tento dokument označovat jenom jako „Odborné stanovisko“.
126. Bylo objasněno, že není nutné provádět k návrhu žalobců a) až c) důkaz tou částí projektové dokumentace (která je navíc součástí správního spisu), jež se týkala zatravněvacích pásů (rohoží) v místech jednotlivých parkovacích míst. Účastníky řízení i Stavebníkem bylo odsouhlaseno, že tyto plochy do koeficientu zeleně nikdy započítávány nebyly. To potvrzuje rovněž soud na základě podkladů založených ve správním spise i důkazů provedených při jednání (je to zřejmé např. i z Výpočtu koeficientu zeleně či Odborného stanoviska).
127. Krajský soud neprovedl ani Stavebníkem navrhovaný důkaz svědeckou výpovědí Ing. arch. P. P., projektanta Stavby. Považuje jej na zcela nadbytečný pro řešení posuzované otázky, navíc jeho výslech byl navrhován zejména k problematice případné výjimky z koeficientu zeleně stanovené Územním plánem Jihlava. Této problematice se ovšem správní orgány (a logicky tedy ani správní soudy) v souvislosti s plochou JI-OV-1 nevěnovaly (k tomu v podrobnostech níže).
128. O důvodnosti žalobní námitky usoudil následovně.
129. Její podstatou je výklad koeficientu zeleně, který je jedním z regulativů Územního plánu Jihlava (ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí). Ten jej definuje jako *hodnotu minimálně požadovaného podílu ploch zeleně (jejich horizontálního průmětu do půdorysu) k disponibilním pozemkům stavebního záměru a k ploše současně* (viz str. 8 textové části Územního plánu Jihlava). Není sporu o tom, že Záměr se umísťuje (převážně) do funkční plochy OV.1 – plochy občanského vybavení – vzdělávání a výchova. Pro tuto plochu je územním plánem stanoven koeficient zeleně v hodnotě 0,3 (viz str. 70 textové části Územního plánu Jihlava). Pro účely výpočtu koeficientu zeleně stanovil Územní plán Jihlava *minimální započitatelnou plochu zeleně 9 m² (v minimální šířce 2 m)* – str. 53 jeho textové části. Koeficient zeleně lze v odůvodněných a výjimečných případech snížit v plochách kompaktní zástavby, pokud by v důsledku požadovaného zastoupení zeleně

vznikla nevhodná urbanistická nebo architektonická řešení (v případech zástavby nároží nebo proluky v blokové zástavbě, z důvodu specifických podmínek a požadavků v území apod.) – str. 53 textové části Územního plánu Jihlava.

130. Výpočet koeficientu zeleně se ve správním spise a soudním spise objevuje na několika místech.
131. Předně je to situační výkres ploch zeleně (dále také jen „Situační výkres“), který je součástí projektové dokumentace a který předložil Stavebník žalovanému v odvolacím řízení formou příloh svého podání ze dne 17. 10. 2023. Stavebník na základě něho provedl výpočet koeficientu zeleně ve výši 31, 38 %. Ve shodě s jeho obsahem se stejná výše koeficientu objevuje i v Souhrnné technické zprávě (str. 6), která je rovněž součástí projektové dokumentace. Tento údaj aproboval i Krajský úřad Středočeského kraje ve svém potvrzujícím přezkumném závazném stanovisku ze dne 31. 10. 2023, č. j. 135143/2023/KUSK, potažmo žalovaný v napadeném rozhodnutí. Tyto podklady jsou založeny ve správním spise, soud jimi proto nemusel provádět důkaz.
132. Ve věci byl následně žalobcem b) učiněn podnět k provedení přezkumného řízení shora citovaného přezkumného závazného stanoviska, kterým se zabývalo Ministerstvo pro místní rozvoj. Tomu Stavebník jako podklad pro jeho posouzení předložil coby přílohu svého přípisu z 11. 3. 2024 Výpočet koeficientu zeleně (viz shora). Ten dospívá k závěru, že koeficient zeleně je 31, 65 %. Tento závěr pak aprobovalo Ministerstvo pro místní rozvoj ve svém Sdělení ve věci podnětu k provedení přezkumného řízení č. j. MMR-26571/2024-81 (viz jeho str. 5) a uzavřelo, že koeficient zeleně je pro danou plochu splněn. Tímto podkladem provedl soud důkaz při jednání soudu dne 26. 6. 2025.
133. V průběhu předchozího řízení před krajským soudem předložili žalobci a) až c) svůj výpočet koeficientu zeleně, který tvořila jednak tabulka, v níž označili plochy, které podle nich nesplňují pravidla pro to, aby mohly být započítány do koeficientu zeleně, jednak grafická část tyto plochy znázorňující (dále také jen „Tabulka žalobců“). Dle tohoto výpočtu je koeficient zeleně ve výši 29,418 %. Tento podklad je založen ve správním spise, soud jím proto nemusel provádět důkaz.
134. Konečně po vrácení věci k dalšímu řízení předložili žalobci a) až c) krajskému soudu Odborné stanovisko (viz shora), dle něhož je výše koeficientu zeleně u Stavebního záměru 29,38 %. Tímto podkladem provedl soud důkaz při jednání soudu dne 26. 6. 2025.
135. Nejvyšší správní soud ve Zrušujícím rozsudku I. konstatoval, že Územní plán Jihlava ve vztahu k minimální započitatelné ploše zcela zřejmě stanovuje dvě podmínky, které je třeba naplnit kumulativně. Jde o podmínky (i) minimální plochy a (ii) minimální šířky. Smysl a účel daného pravidla spočívá dle Nejvyššího správního soudu v započtení jen tak velkých ploch zeleně, které budou mít na své okolí dostatečně významný vliv. Uložil proto krajskému soudu, aby posoudil, zda plochy zeleně, u nichž žalobci a) až c) tvrdí, že nenaplnějí definici vymezenou územním plánem, je potřeba z pohledu koeficientu zeleně pokládat za započitatelné či nikoliv (viz body [97] až [100] a bod [153] Zrušujícího rozsudku I.).
136. Ze shora uvedených důkazů, které se danou problematikou zabývají, považuje krajský za nepřilíš významný výpočet provedený na str. 6 Souhrnné technické zprávy. Ten totiž obsahuje pouze výpočty jednotlivých ploch a jejich výměry Stavebního záměru včetně

výměry ploch zeleně započitatelné do koeficientu zeleně. Z tohoto souhrnu ale není vůbec zřejmé, které konkrétní pozemky byly pro výpočet koeficientu zeleně započteny.

137. Ohledně výpočtů koeficientu zeleně provedených žalobci a) až c), ti u jednání soudu dne 26. 6. 2025 sdělili, že pokud jde o jejich tvrzení, které plochy zeleně jsou pro výpočet koeficientu zeleně započitatelné a které nikoliv, odkazují nyní primárně na obsah Odborného stanoviska, výpočet provedený v Tabulce žalobců je možno považovat za sekundární. Krajský soud přesto porovnal plochy, které jako nezapočitatelné označuje Odborné stanovisko, a plochy, které jako nezapočitatelné označuje Tabulka žalobců. Z tohoto porovnání vyplynulo, že Tabulka žalobců neoznačuje jako nezapočitatelnou plochu žádnou jinou plochu mimo plochy, které jako nezapočitatelné označuje Odborné stanovisko (to jich označuje více; rozhodující je, že mezi nimi jsou všechny plochy označené také v Tabulce žalobců). Z toho důvodu již nebylo potřebné, aby soud k obsahu Tabulky žalobců při svých úvahách dále přihlížel. Všechny plochy zeleně, o nichž žalobci a) až c) tvrdí, že nenaplnují definici vymezenou územním plánem a jsou tedy pro výpočet koeficientu zeleně nepočitatelné, jsou totiž obsaženy a vyznačeny v Odborném stanovisku.
138. Odborné stanovisko vycházelo stran zjištění, které plochy byly započteny pro výpočet koeficientu zeleně, ze Situačního výkresu. Krajský soud (kromě Situačního výkresu) vycházel prioritně z Výpočtu koeficientu zeleně, a to zejména z toho důvodu, že v něm jsou plochy zeleně, které byly do výpočtu koeficientu zeleně zařazeny, výslovně a přehledně označeny (vypočítaný koeficient zeleně je navíc u Výpočtu koeficientu zeleně vyšší než u Situačního výkresu).
139. A nyní již krajský soud přistoupí k posouzení, které plochy zeleně, o nichž žalobci a) až c) tvrdí, že nenaplnují definici vymezenou územním plánem, je třeba z pohledu koeficientu zeleně pokládat za započitatelné pro jeho výpočet a které nikoliv, jak mu to uložil Nejvyšší správní soud.
140. Z obsahu Odborného stanoviska plyne, že jeho autor zařadil mezi plochy zeleně nezapočitatelné pro výpočet koeficientu zeleně dva typy ploch. Jednak jde o samostatné plochy zeleně, které naplňují podmínku minimální plochy (9 m²), ale nenaplnují podmínku minimální šířky (2 m). Jedná se o izolované úzké pásy zeleně. Druhým typem vyřazených ploch jsou plochy zeleně, které jsou součástí větších ploch zeleně, jež jinak z podstatné části obě shora uvedené podmínky bezpochyby naplňují. Jedná se o různé výběžky (růžky či výčnělky) těchto větších ploch. Ty samy o sobě dle Odborného stanoviska nesplňují kumulativně obě podmínky, proto byly shledány pro výpočet koeficientu zeleně nezapočitatelnými a plocha oněch větších ploch zeleně o ně byla ponížena.
141. Se závěrem Odborného stanoviska (potažmo tedy žalobců), že pro výpočet koeficientu zeleně jsou oba tyto typy ploch nezapočitatelné, ale krajský soud nesouhlasí. A to s právě s přihlédnutím ke smyslu a účelu Územním plánem Jihlava stanoveného pravidla (nutnost kumulativně splnit podmínku plochy i podmínku šířky), kterým je dostatečnost významu a vlivu zelených ploch na své okolí.
142. Dle názoru krajského soudu pokud nějaká část plochy zeleně (která jinak jak podmínku plochy, tak podmínku šířky bezesporu splňuje) vytváří výběžek (např. ve tvaru růžku, čtverce či obdélníku), který sám o sobě po jeho odměření jednu nebo i obě z těchto podmínek nesplňuje, není důvod pro regulaci takové plochy zeleně o výměru takových

výběžků. Do výpočtu koeficientu zeleně by se tak měly započítat celé výměry těchto větších ploch zeleně, bez jejich redukce o výměry uvedených (povětšinou okrajových) částí. Tyto plochy totiž splňují požadavek na faktický význam zeleně, protože jsou součástí větších zelených ploch, kterým tak pomáhají naplňovat a zesilovat jejich pozitivní vliv na okolí, a to tím, že větší výměry zelených ploch např. propojují či je doplňují v jejich okrajových částech. Totéž však dle soudu nelze říci o izolovaných plochách zeleně, které jednu z uvedených podmínek nesplňují (plocha 9 m² a současně šířka větší než 2 m). U těchto osamocených a izolovaných ploch se pozitivní vliv zeleně na své okolí (vzhledem k jejich výměře či tvaru) stírá.

143. A nyní k aplikaci toho obecného kritéria ve vztahu k jednotlivým plochám, které žalobci a) až c) v souvislosti s jejich zařazením pro výpočet koeficientu zeleně zpochybňují a které jsou vyznačeny červenou barvou v Příloze č. 1 Odborného stanoviska:

- 4 zatravněné zavlažované plochy tvaru čtverce sousedící s Fritzovou ulicí – tyto plochy jsou nezapočítané do výpočtu koeficientu zeleně nejen dle Odborného stanoviska, ale i dle Výpočtu koeficientu zeleně
- Čtvercová plocha mezi dvěma započitatelnými obdélníky zeleně u Fritzovy ulice – tato plocha je nezapočítaná do výpočtu koeficientu zeleně nejen dle Odborného stanoviska, ale i dle Výpočtu koeficientu zeleně
- Obdélníková plocha sousedící s Fritzovou ulicí – tato plocha je nezapočítaná do výpočtu koeficientu zeleně nejen dle Odborného stanoviska, ale i dle Výpočtu koeficientu zeleně
- Obdélníkový výběžek zeleně sousedící s Fritzovou ulicí – tento je součástí větší plochy zeleně 2.; výměra tohoto pozemku by tedy měla být pro výpočet koeficientu zeleně započitatelná
- Tři úzké zatravněné plochy obdélníkového tvaru sousedící s budovou kolejí směrem k Fritzově ulici – prostřední z těchto ploch je nezapočítaná do výpočtu koeficientu zeleně nejen dle Odborného stanoviska, ale i dle Výpočtu koeficientu zeleně; dvě krajní plochy jsou izolovanými plochami zeleně nesplňujícími podmínku šířky; výměra těchto pozemků by tedy neměla být pro výpočet koeficientu zeleně započitatelná
- Zatravněný pozemek obdélníkového tvaru z boku budovy kolejí navazující na plochy zatravněvací dlažby (plastových rohoží) - tato plocha je nezapočítaná do výpočtu koeficientu zeleně nejen dle Odborného stanoviska, ale i dle Výpočtu koeficientu zeleně
- Zatravněný pozemek obdélníkového tvaru mezi plochami zatravněvací dlažby (plastových rohoží) - tento je součástí větší plochy zeleně 18.; výměra tohoto pozemku by tedy měla být pro výpočet koeficientu zeleně započitatelná
- Malý zatravněný pozemek obdélníkového tvaru – tento je spojovacím pozemkem mezi dvěma částmi (a tedy součástí) větší plochy zeleně 18.; výměra tohoto pozemku by tedy měla být pro výpočet koeficientu zeleně započitatelná
- Zatravněný růžek plochy 18. - tento je součástí větší plochy zeleně 18.; výměra tohoto pozemku by tedy měla být pro výpočet koeficientu zeleně započitatelná
- Zatravněný růžek plochy 1. - tento je součástí větší plochy zeleně 1.; výměra tohoto pozemku by tedy měla být pro výpočet koeficientu zeleně započitatelná

- Zatravněný růžek plochy 13. - tento je součástí větší plochy zeleně 13.; výměra tohoto pozemku by tedy měla být pro výpočet koeficientu zeleně započitatelná
- Pás parkoviště označený ve Výpočtu koeficientu zeleně modrou barvou – protože z legendy výkresu nebylo možno zjistit, o jakou plochu se jedná, k dotazu soudu při jednání dne 26. 6. 2025 účastníci řízení ve shodě potvrdili, že se jedná o svah; podstatné je, že tato plocha je nezapočítaná do výpočtu koeficientu zeleně nejen dle Odborného stanoviska, ale i dle Výpočtu koeficientu zeleně
- Zatravněný růžek plochy 12. - tento je součástí větší plochy zeleně 12.; výměra tohoto pozemku by tedy měla být pro výpočet koeficientu zeleně započitatelná
- Obdélníkový výběžek zeleně sousedící s přístupovou částí do budovy kolejí - tento je součástí větší plochy zeleně 7.; výměra tohoto pozemku by tedy měla být pro výpočet koeficientu zeleně započitatelná
- Zatravněný růžek plochy 10. - tento je součástí větší plochy zeleně 10.; výměra tohoto pozemku by tedy měla být pro výpočet koeficientu zeleně započitatelná

144. Ze shora uvedených závěrů plyne, že v současnosti není postaveno najisto, zda je výše koeficientu zeleně skutečně splněna v souladu se shora citovaným požadavkem Územního plánu Jihlava. Podklady, ze kterých vycházel nadřízený dotčený orgán územního plánování v přezkumném závazném stanovisku a žalovaný v napadeném rozhodnutí (Situační výkres a Souhrnná technická zpráva), podklady, ze kterých vycházelo Ministerstvo pro místní rozvoj ve Sdělení ve věci podnětu k provedení přezkumného řízení (Výpočet koeficientu zeleně), ale ani podklady na základě nichž prováděli výpočet koeficientu zeleně žalobci a) až c) (Tabulka žalobců, Odborné stanovisko), totiž nestanovili množinu pozemků zeleně, které jsou pro výpočet koeficientu zeleně započitatelné, v souladu se shora uvedenými závěry krajského soudu.

145. Rovněž tento závěr představuje důvod pro zrušení žalovaného rozhodnutí dle § 78 odst. 1 s. ř. s. a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V něm tedy (kromě shora Nejvyšším správním soudem vytknutého procesního pochybení) odstraní i tuto vadu. Bude při tom stran započítání či nezapočítání konkrétních pozemků označených žalobci a) a c) jako nezapočitatelné pro výpočet koeficientu zeleně respektovat názor krajského soudu vyslovený v bodě [143] tohoto rozsudku. Pokud by snad zůstal některý takový pozemek opominut nebo pokud by v dalším řízení vznikla pochybnost o započitatelnosti některého dalšího pozemku, bude vycházet ze shora krajským soudem stanoveného obecného výkladového kritéria.

146. Bude na žalovaném, jaký konkrétní postup při novém výpočtu koeficientu zeleně v dalším řízení zvolí. Nabízí se, aby za tím účelem vyžádal u dotčeného nadřízeného orgánu územního plánování doplnění jeho přezkumného závazného stanoviska k otázce, zda Stavební záměr je v souladu s Územním plánem Jihlava. V době vydání tohoto přezkumného závazného stanoviska totiž dotčený orgán územního plánování řadu shora uvedených podkladů týkajících se dané problematiky neměl vůbec k dispozici. Tento dotčený orgán jistě disponuje i potřebným odborným a technickým zázemím pro zjištění přesné výměry pozemků, které budou pro výpočet koeficientu zeleně započitatelné (když účastníci řízení a Stavebník jevíli v průběhu soudního řízení tendence přesnost těchto měření u podkladů obstaraných „druhou stranou“ zpochybňovat).

147. Krajský soud doplňuje, že předpokládaná existence popínavých rostlin na budově kolejí je pro výpočet koeficientu zeleně irelevantní, protože Územní plán Jihlava umožňuje započítat pouze horizontální průmět zeleně do půdorysu, nikoliv vertikální plochu.
148. Pokud by žalovaný dospěl k závěru, že Stavební záměr předmětný koeficient zeleně nenaplní, přicházelo by v úvahu posouzení možnosti výjimky pro jeho snížení, jak ji připouští Územní plán Jihlava na str. 53 své textové části (viz shora). Stavebník v tomto směru po vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení obsáhle argumentoval ve prospěch splnění podmínek pro udělení takové výjimky. Nutno ale zdůraznit, že touto otázkou se u dané funkční plochy správní orgány doposud vůbec nezabývaly. Což je samozřejmě pochopitelné, protože vycházely ze závěru, že koeficient zeleně naplněn je. Při respektování subsidiarity správního soudnictví se tak k této otázce v tuto chvíli nemůže krajský soud vůbec vyjadřovat, neboť by byl prvním orgánem, který by tak učinil, což by bylo v příkrém rozporu s uvedenou zásadou. Z toho důvodu rovněž nevyhověl návrhu Stavebníka na svědecký výslech Ing. arch. P. P., projektanta Stavby, neboť ten byl navrhován zejména za účelem prokázání splnění podmínek pro udělení této výjimky.
149. V obecné rovině ještě krajský soud dodává, že dle jeho názoru nevykazuje Stavební záměr, resp. v rámci něho vymezení zatravněných ploch, znaky toho, že by se Stavebník snažil vytvářet tyto plochy účelově a formálně jenom proto, aby požadovanou výši koeficientu zeleně splnil, a to bez ohledu na to, že by takové plochy (např. pro svoje absurdní tvary) nemohly mít pozitivní vliv na svoje okolí a plnit tak svoji funkci.

IV. Náklady řízení před krajským soudem a před kasačním soudem

150. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měli úspěch jak žalobci a) až c), tak žalobce d), protože rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno jak z důvodu, který uplatňovali žalobci a) až c), tak z důvodu, který uplatňoval žalobce d).
151. Dle § 110 odst. 3 věta první s. ř. s. v případě zrušení rozhodnutí krajského soudu v kasačním řízení rozhodne o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti krajský soud v novém rozhodnutí.

Náklady žalobců a) až c) (výrok II. rozsudku)

152. Zástupce žalobců a) až c) vyčíslil náklady soudního řízení v podání doručeném krajskému soudu dne 1. 7. 2025. Krajský soud ověřil správnost a důvodnost požadovaných nákladů z obsahu soudního spisu. Některé z účtovaných nákladů řízení shledal důvodnými, některé nikoliv (k tomu v podrobnostech níže).
153. Zástupce žalobců a) až c) účtoval náklady právního zastoupení v celkové výši 192 146,52 Kč. S odkazem na ustanovení § 12 odst. 4 advokátního tarifu odměnu účtoval za společné zastupování více osob.
154. Jak ale plyne z usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 17. 2. 2016, č. j. 26 Cdo 3964/2015, při společném zastupování jedním advokátem, jehož úkony se týkají všech jím zastupovaných osob stejně, by vskutku bylo nekorektní, aby výše odměny byla advokátovi mechanicky přiznána podle § 11 odst. 3 písm. a) ve spojení s § 12 odst. 4 advokátního tarifu a závisela tak na množství spoluvlastníků, aniž by jejich pluralita ovlivnila obtížnost či pracnost jejich právního zastoupení. Pro takové případy je

přiměřenější stanovit společnou odměnu za jeden úkon právní pomoci pro všechny zastoupené.

155. O takovou situaci se jedná dle přesvědčení krajského soudu i v projednávaném případě. Argumenty žalobců a) až c) obsažené v žalobě, v kasační stížnosti, ale ve všech dalších jejich písemných podáních a při všech úkonech realizovaných v průběhu soudního jednání byly totiž naprosto shodné, tedy totožné. Na obtížnost či pracnost jejich právního zastoupení tedy ten fakt, že se rozhodli podat návrh všichni tři, ačkoliv tak mohl bez jakýchkoliv právních následků učinit třeba pouze jeden z nich, neměl žádný vliv.
156. Žalobci zaplatili soudní poplatky za podanou žalobu (3 x 3 000 Kč), za návrh na přiznání jejího odkladného účinku (3 x 1 000 Kč), za podanou kasační stížnost (3 x 5 000 Kč) a za návrh na přiznání jejího odkladného účinku (3 x 1 000 Kč), celkem tedy 30 000 Kč.
157. Dále mají právo na náhradu nákladů právního zastoupení dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu (dále jen „AT“), za úkony realizované do 31. 12. 2024 v jeho znění účinném do tohoto data (sazba za jeden úkon právní služby 3 100 Kč), za úkony realizované od 1. 1. 2025 v jeho znění účinném od tohoto data (sazba za jeden úkon právní služby 4 620 Kč).
158. V původním řízení před krajským soudem soud přiznal žalobcům odměnu jejich zástupce za tyto úkony právní služby:
- žaloba ze dne 22. 3. 2024 [§ 11 odst. 1 písm. d) AT];
 - sdělení a upřesnění ze dne 4. 4. 2024 [§ 11 odst. 1 písm. d) AT];
 - vyjádření ze dne 20. 5. 2024 [§ 11 odst. 1 písm. d) AT];
 - vyjádření ze dne 17. 6. 2024 [§ 11 odst. 1 písm. d) AT];
 - vyjádření ze dne 12. 7. 2024 [§ 11 odst. 1 písm. d) AT];
 - účast na jednání před soudem dne 16. 7. 2024 [§ 11 odst. 1 písm. g) AT];
 - účast při jednání, při kterém došlo pouze k vyhlášení rozsudku 23. 7. 2024 [§ 11 odst. 2 písm. f) AT] – ve výši jedné poloviny.

V tomto řízení krajský soud nepřiznal žalobcům odměnu jejich zástupce za účtovaný úkon právní služby:

- nahlížení do spisu dne 6. 5. 2024 – tato činnost není dle AT vymezena jako úkon právní služby; soud nesouhlasí s názorem žalobců, že tato činnost se svou povahou blíží úkonu dle § 11 odst. 1 písm. e) AT (a ani úkonu dle § 11 odst. 1 písm. f) AT, což by dle soudu byla asi příhodnější argumentace). Obě tyto AT vymezené činnosti se týkají trestního řízení; v nahlížení do soudního spisu v průběhu soudního řízení správního neshledává soud analogii s účastí při vyšetřovacích úkonech v přípravném řízení a s prostudováním spisu při skončení vyšetřování. Zástupce žalobců navíc nahlížel do soudního spisu v průběhu soudního řízení, nikoliv před jeho skončením. Nejedná se tedy o důvodně účtovaný náklad soudního řízení;
- doplnění vyjádření ze dne 20. 6. 2024 [§ 11 odst. 1 písm. d) AT] – obsah tohoto stručného podání je pro meritum věci irrelevantní.

Výše odměny: 20 150 Kč

159. V řízení před Nejvyšším správním soudem sp. zn. 9 As 184/2024 přiznal žalobcům odměnu jejich zástupce za tyto úkony právní služby:

- kasační stížnost ze dne 15. 8. 2024 ve znění jejího doplnění [§ 11 odst. 1 písm. d) AT];
- vyjádření ze dne 23. 9. 2024 [§ 11 odst. 1 písm. d) AT].

V tomto řízení krajský soud nepřiznal žalobcům odměnu jejich zástupce za účtovaný úkon právní služby:

- vyjádření ze dne 27. 11. 2024 – v tomto podání žalobci pouze navazovali na předchozí argumentaci převážně formou odkazů na soudní judikaturu;
- vyjádření ze dne 29. 11. 2024 – v tomto podání žalobci pouze reagovali na podání Stavebníka stran jeho návrhu na zrušení přiznaného odkladného účinku kasační stížnosti, pro meritum věci obsah podání irelevantní.

Výše odměny: 6 200 Kč

160. V dalším řízení před krajským soudem po vrácení věci soud přiznal žalobcům odměnu jejich zástupce za tyto úkony právní služby:

- další porada s klienty přesahující jednu hodinu dne 31. 1. 2025 [§ 11 odst. 1 písm. c) AT];
- vyjádření ze dne 3. 2. 2025 [§ 11 odst. 1 písm. d) AT];
- vyjádření ze dne 7. 5. 2025 [§ 11 odst. 1 písm. d) AT];
- účast na jednání před soudem dne 26. 6. 2025 [§ 11 odst. 1 písm. g) AT].

V tomto řízení krajský soud nepřiznal žalobcům odměnu jejich zástupce za účtovaný úkon právní služby:

- vyjádření ze dne 6. 6. 2025 – v tomto podání žalobci v podstatě pouze zopakovali svoji předchozí argumentaci.

Výše odměny: 18 480 Kč

161. S ohledem na shora uvedené mají žalobci právo dále na náhradu 9 režijních paušálů po 300 Kč a 4 režijních paušálů po 450 Kč (tedy 4 500 Kč) - § 13 odst. 3 a 4 AT.

162. V souvislosti s účastí na vyhlášení rozsudku dne 23. 7. 2024 mají dále žalobci právo na náhradu jízdného jejich zástupce za jízdu vlakem z Brna do Hradce Králové a zpět ve výši 643 Kč (dokladováno jízdenkou).

V souvislosti s účastí při jednání soudu dne 26. 6. 2025 mají dále žalobci právo na náhradu jízdného jejich zástupce za jízdu osobním automobilem na trase Brno – Hradec Králové a zpět ve výši 2 217,52 Kč (dokladováno technickým průkazem osobního vozidla).

Krajský soud nepřiznal žalobcům účtovanou náhradu jízdného v souvislosti s nahlížením jejich zástupce do soudního spisu dne 6. 5. 2024, protože se nejedná úkon právní služby vymezený AT (viz shora).

163. S ohledem na shora uvedené mají žalobci právo dále na náhradu promeškaného času jejich zástupce dle § 14 odst. 4 AT, který strávil v řízení před krajským soudem cestou z Brna do Hradce Králové a zpět:

- dne 16. 7. 2024 (jednání před soudem) v rozsahu 9 započatých půlhodin po 100 Kč, tedy 900 Kč;

- dne 23. 7. 2024 (vyhlášení rozsudku) v rozsahu 9 započatých půlhodin po 100 Kč, tedy 900 Kč;
- dne 26. 6. 2025 (jednání před soudem) v rozsahu 9 započatých půlhodin po 150 Kč, tedy 1 350 Kč.

Krajský soud nepřiznal žalobcům účtovanou náhradu za promeškaný čas za cestu spojenou s nahlížením jejich zástupce do soudního spisu dne 6. 5. 2024, protože se nejedná úkon právní služby vymezený AT (viz shora).

164. Zástupce žalobců a) až c) není plátcem DPH.

165. Celkem tedy činí důvodně vynaložené náklady řízení před krajským soudem a před Nejvyšším správním soudem na straně žalobců a) až c) 85 340,52 Kč.

166. Proto krajský soud zavázal žalovaného povinnostmi žalobců a) až c) tyto prokázané náklady řízení uhradit k rukám jejich zástupce, který je advokátem (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

Náklady žalobce d) (výrok III. rozsudku)

167. Zástupkyně žalobce d) vyčíslila náklady soudního řízení v podání doručeném krajskému soudu dne 1. 7. 2025. Krajský soud ověřil správnost a důvodnost požadovaných nákladů z obsahu soudního spisu. Některé z účtovaných nákladů řízení shledal důvodnými, některé nikoliv (k tomu v podrobnostech níže).

168. Žalobce d) zaplatil soudní poplatky za podanou žalobu (3 000 Kč) a za podanou kasační stížnost (5 000 Kč), celkem tedy 8 000 Kč.

169. Dále má právo na náhradu nákladů právního zastoupení dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu (dále jen „AT“), za úkony realizované do 31. 12. 2024 v jeho znění účinném do tohoto data (sazba za jeden úkon právní služby 3 100 Kč), za úkony realizované od 1. 1. 2025 v jeho znění účinném od tohoto data (sazba za jeden úkon právní služby 4 620 Kč).

170. V původním řízení před krajským soudem nebyl žalobce zastoupen. Jiné náklady než zaplacený soudní poplatek (viz shora) mu tedy nevznikly.

171. V řízení před Nejvyšším správním soudem sp. zn. 10 As 184/2024 přiznal žalobci odměnu jeho zástupkyně za tyto úkony právní služby:

- příprava a převzetí právního zastoupení před podáním kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. a) AT];
- kasační stížnost ze dne 22. 8. 2024 ve znění jejího doplnění [§ 11 odst. 1 písm. d) AT];
- vyjádření ze dne 24. 2. 2025 [§ 11 odst. 1 písm. d) AT].

V tomto řízení krajský soud nepřiznal žalobci odměnu jeho zástupkyně za účtovaný úkon právní služby:

- vyjádření ze dne 3. 3. 2025 - v tomto stručném podání žalobce pouze navazoval na předchozí argumentaci.

Výše odměny: 10 820 Kč

172. V dalším řízení před krajským soudem po vrácení věci soud přiznal žalobci odměnu jeho zástupkyně za tyto úkony právní služby:

- vyjádření ze dne 28. 4. 2025 [§ 11 odst. 1 písm. d) AT];
- vyjádření ze dne 4. 6. 2025 [§ 11 odst. 1 písm. d) AT];
- účast na jednání soudu dne 26. 6. 2025 [§ 11 odst. 1 písm. g) AT].

Výše odměny: 13 860 Kč

173. S ohledem na shora uvedené má žalobce právo dále na náhradu 2 režijních paušálů po 300 Kč a 5 režijních paušálů po 450 Kč (tedy 2 850 Kč) - § 13 odst. 3 a 4 AT.
174. V souvislosti s účastí při jednání soudu dne 26. 6. 2025 má dále žalobce d) právo na náhradu jízdného jeho zástupce za jízdu osobním automobilem na trase Brno – Hradec Králové a zpět ve výši 1 789 Kč (dokladováno technickým průkazem osobního vozidla).
175. S ohledem na shora uvedené má žalobce d) právo dále na náhradu promeškaného času jeho zástupce dle § 14 odst. 4 AT, který strávil v řízení před krajským soudem cestou z Brna do Hradce Králové a zpět dne 26. 6. 2025 v rozsahu 8 započatých půlhodin po 150 Kč, tedy 1 200 Kč.
176. Zástupkyně žalobce d) není plátcem DPH.
177. Celkem tedy činí důvodně vynaložené náklady řízení před krajským soudem a před Nejvyšším správním soudem na straně žalobce d) 38 519 Kč.
178. Proto krajský soud závázal žalovaného povinností žalobci d) tyto prokázané náklady řízení uhradit k rukám jeho zástupkyně, která je advokátkou (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

Náklady osob zúčastněných na řízení (výrok IV. rozsudku)

179. Dle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Taková situace v dané věci ani u jedné z osob zúčastněných na řízení nenastala, žádné důvody hodné zvláštního zřetele soud u žádné z osob zúčastněných na řízení neshledal. Proto rozhodl, že právo na náhradu nákladů řízení nemá žádná z osob na něm zúčastněných.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 30. června 2025

Za správnost vyhotovení: R. V.

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu